

Imbreyer

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΒ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 23 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1902

ΑΡΙΘ. 34

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 8
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημόδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 25
Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται
ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητροπολ. Βοδενῶν ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΚΣΤ' ἐπετηρὶς τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσεως τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου Ἀβδούλ Χαμίτ Χάν τοῦ Β'—Ἀπρεπεῖς ἀγγελίαι—Ἡ ἑλληνικὴ ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ καὶ ἡ ἁρμονικὴ πολυφωνία—Ἡ δημώδης ἑλληνικὴ μουσικὴ ἐν τῇ Δύσει—Εὐχαὶ τοῖς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει πνευματικῶς πανηγυρίζουσι—Ἵπὲρ τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱερᾶς Θεολογ. Σχολῆς—Ἱστορικαὶ σημειώσεις περὶ τῆς κατὰ Χάλκην Ἱ. Θεολογ. Σχολῆς—Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά—Ζήτημα μητροπολιτικῶν Ἀμασείας καὶ «Βυζαντίου»—Κοινοποιήσεις—Παραρτήματα: «Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

Ἡ ΚΣΤ' ΕΠΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟΝ ΑΝΑΡΡΗΣΕΩΣ ΤΗΣ Α. Α. Μ. ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ ΧΑΝ ΤΟΥ Β'.

«Τὸ ποιεῖσθαι δεήσεις, προσευχάς ὑπὲρ βασιλέων καὶ πάντων τῶν ἐν ὑπεροχῇ ὄντων» ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐχαρακτήρισεν ἐν τῇ Α' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῇ «καλὸν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ». Τὸ ἐκδηλοῦν εὐγνωμοσύνην πρὸς εὐεργέτας μὲν ἐν γένει, ἀλλ' ἰδίᾳ πρὸς ἐκείνους ἐκ τῶν εὐεργετῶν, ὧν αἱ εὐεργεσίαι εὐρυνόμεναι καθ' ἐκάστην ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν εὐημερίαν, τὴν πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν, καὶ τὸν ἡσύχιον βίον ἐθνῶν καὶ λαῶν ὁλοκλήρων, ἀποτελεῖ καθήκον ἐπιβεβλημένον τοῖς εὐεργετουμένοις, καὶ φόρον ἀγλαὸν τῷ εὐεργέτῃ ἀποτινόμενον.

Ἀπὸ εἴκοσι καὶ ἐξ ἑναιυτῶν, ἀπὸ τοῦ παν-
αισίου γεγονότος τῆς εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν

θρόνον ἀναρρήσεως τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ σεπτοῦ καὶ γαληνοτάτου αὐτοκράτορος ἡμῶν Σουλτάν Ἀβδούλ Χαμίτ Χάν τοῦ Β', πολλῶν ἐσμέν ἡξιωμένοι χαρίτων καὶ εὐεργεσιῶν ὑπ' Αὐτοῦ, ἅτε ἐν περινοίᾳ πολλῇ καὶ βαθύφρονι διανοίᾳ πάντας τοὺς ὑπὸ τὰ κραταιὰ Αὐτοῦ σκῆπτρα θείᾳ βουλῇ διατελοῦντας κυβερνῶντος καὶ νυχθήμερον ὑπὲρ τοῦ ὅσον ἐνεστὶν ἀνέτου ἐθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἡμῶν βίου κοπιῶντος καὶ βουλευομένου, καθ' ἃ ἡ σύγχρονος ἱστορία περὶ τούτου ὁμολογεῖ. Πατὴρ καὶ κυβερνήτης πολλῶν λαῶν καταστὰς, θείᾳ Προνοίᾳ, ὁ τρισεβάστος ἡμῶν Ἀναξ, διὰ πατρικωτάτων βουλευμάτων, πραγματωθέντων καὶ πραγματοποιμένων, ὧντως ἐκλείσσει τὴν ἀχανῆ αὐτοκρατορίαν καὶ τοὺς αὐτὴν οἰκούντας καὶ πρὸς Αὐτὸν ἐν ἀφοσιώσει νικῇ ὑποτεταγμένους.

Ἐπὶ τοῖς κεδνοῖς τούτοις ὑπὲρ πάντων ἡμῶν βουλευμασιν, ἐπὶ τῇ φιλοστόργῳ καὶ πεπνυμένῃ, δεξιᾷ καὶ εὐθύφρονι Αὐτοῦ βασιλείᾳ, ἐπὶ ταῖς ἐπιδαφιλευθείσαις καὶ ἐπιδαφιλευόμεναις πᾶσιν ἡμῶν εὐνοίαις καὶ χάρισιν ὑπὸ τοῦ τρισεβάστου καὶ κραταιοτάτου ἡμῶν αὐθέντου τοῦ σεπτοῦ Ἀνακτος

Σουλτάν Ἀβδούλ Χαμίτ τοῦ Β',

δέσεις ὁμοθυμαδὸν ἐγένετο τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ, προεξάρχοντος ταύτης τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κκ. Ἰωακείμ τοῦ Γ'.

Ἐν τῇ ἀπλῇ ταύτῃ μνείᾳ τῆς ἐπετηρίδος τῆς εἰς τὸν εὐκλεᾶ θρόνον ἀναρρήσεως τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος οὔτε ὁ χρόνος οὔτε ὁ χώρος τοῦ φύλλου ἐπιτρέπει ἡμῖν ἵνα ἐξάρωμεν, ἔστω καὶ εὐσυνόπτως, τὰ διάφορα τεκμήρια τῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεως, πνευματικῆς τε καὶ υἱικῆς, ἅτινα ἐπὶνοεῖ καὶ βουλευέται ἡ ἔμφρων διάνοια τοῦ σεπτοῦ βασιλέως ἡμῶν, καθ' ἑκάστην εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς εὐημερίας τὴν χώραν ὁδηγοῦντος διὰ ἐγχειρημάτων περιουσιῶν, ἔχοντος μέλημα τὴν ἀναδιοργάνωσιν καὶ τὴν ἀένναον βελτίωσιν πάντων τῶν κλάδων τῆς διοικήσεως, ἐμφρόνως τὰ παρόντα μελετῶντος καὶ τὴν ἐκ τῶν ἐπιπροσθουσῶν δυσχερείων ἔξοδον σοφῶς ἐκζητοῦντος, ἐπισπωμένου δ' οὕτω τὴν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην πάντων τῶν κυβερνωμένων ὑπ' Αὐτοῦ λαῶν. Πατρικωτάτην πᾶσιν ἀπονέμων εὐνοίαν, νίκην ἐπισπᾶται ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπῃν εἰλικρινῇ, διατρανουμένην ὑπὸ τῶν πιστῶν Αὐτοῦ ὑπηκόων πολλάκις μὲν καὶ πολλαχοῦ, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὴν ἐπετηρίδα τῆς ἀναρρήσεως Αὐτοῦ ἐπὶ τὸν εὐκλεᾶ θρόνον τῶν Ὁσμανιδῶν.

Καὶ ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» τὴν εὐγνωμοσύνην ταύτην διερμηνεύει καὶ τὰς εὐχὰς αὐτῆς ὑποβάλλει τῷ σεπτῷ ἀνακτι φωνοῦσα

Ζήτω ἡ Α. Α. Μ. ὁ σεπτὸς αὐτοκράτωρ Σουλτὰν Ἀβδουλ Χαμίτ Χὰν ὁ Β'.

Ὡς τὴν τοῦ παρελθόντος ἔτους οὕτω καὶ τὴν τοῦ ἐνεστώτος ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει τοῦ τρισεβάστου ἡμῶν Ἀνακτος, γενομένην τελετὴν ἐχαρακτήρισεν ἑκτακτος εὐκοσμία καὶ λαμπρότης καὶ τάξις ἐπιβλητική.

Συνωδὴ τῇ διὰ τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας ἐγκαίρως γενομένη ἐπισήμῳ κοινοποιήσει, προσπῆλθον εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τῇ ὀρισθείσῃ ὥρᾳ οἱ σεβασμιώτατοι συνοδικοὶ μητροπολίται Ἐφέσου, Προύσης, Νεοκαισαρείας, Ἰκονίου, Εἰάνθης, Βοδενῶν, Λιτίτσης, Ἡλιουπόλεως, καὶ Καλλιουπόλεως, τὰ μέλη τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, οἱ ἐν τῇ βασιλευούσῃ παρεπιδημοῦντες μητροπολίται Ἰωαννίνων, καὶ Σωζοαγαθουπόλεως, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἁγίων Τόπων, ἥτοι ὁ τοῦ Π. Τάφου σεβασμ. ἀρχιεπίσκοπος Νεαπόλεως, ὁ τοῦ Ἁγίου Ὁρους πανοσιολ. γέρων Γεράσιμος Λαυριώτης, ὁ τοῦ Σινᾶ Ὁρους ἱερολογ. διάκονος κ. Δανιὴλ Σουλίδης, καὶ ἄλλοι ἔγκριτοι κληρι-

κοὶ, φέροντες πάντες τὰ παράσημα αὐτῶν, ἐτι δὲ μετέσχον καὶ οἱ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος, καὶ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου, ὁ Μ. ἀρχιδιάκονος καὶ οἱ λοιποὶ διάκονοι μετὰ παντὸς τοῦ πρεσβυτερίου τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ, ὅστις κατεκλύσθη ἥδη ἐνωρὶς ὑπὸ πολυπληθεστάτου ἐκκλησιασματος.

Ἐκ τῶν ὁμογενῶν λογάδων καὶ τῶν βαθμύχων προσπῆλθον ἄλλοι μὲν ἐν μεγάλῃ στολῇ, ἄλλοι δὲ τὰ παράσημα αὐτῶν μόνον φέροντες, αἱ ΑΑ. ΕΕ. ὁ ἄρχων Μ. Λογοθέτης Σταυράκης βένης Ἀριστάρχης, Ἀλέξανδρος Καραθεοδωρῆ πασᾶς, Ἀλέξανδρος Κωνσταντινίδης πασᾶς, Παυλάκης Φενερλῆς πασᾶς, Συμεωνάκης Σινιόσογλους, Ἰωάννης Βιθυνός, Στέφανος Κρέστοβιτς, Ἀριστείδης Κυριακοῦ, Ἀντώνιος Οἰκιάδης, Ἀβραὰμ Βαπορίδης, Φατὶν βένης Οἰκιάδης, Ἱπποκράτης Ζαγιανάρης, Δημ. Σωφρονιάδης, Γ. Λαμπίκης βένης, ἱατρός, Σ. Χριστοφορίδης βένης, ἱατρός, Ἀθ. Ζιντζιρλῆς ἐφένης, ἱατρός, Γεώργιος Κολλητίδης, Βασ. Δεσίρης, Ἐλευθ. Ταπεινός, Ἀλέξ. Σκενδερίδης, Ἀλκ. Μιχαηλίδης, Κωνστ. Λαδόπουλος, Π. Γούδας, Δ. Βαξεβάνογλους, Ἀλέξανδρος Σινιόσογλους, ὁ ὁμογενὴς τραπεζίτης Δημ. Εὐγενίδης, καὶ πάντες οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπάλληλοι τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς.

Τῶν κωδῶνων τοῦ πατριαρχ. ναοῦ σημερινόντων, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, φέρων τὸ παράσημον Μετζίδη ἀδαμαντόστικτον, κατῆλθε μεθ' ἀπάσης τῆς ἐπισήμου συνοδίας διὰ τῆς κλίμακος τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας, ὑποβασταζόμενος ἐκατέρωθεν ὑπὸ τῶν ΑΑ. ΕΕ. τοῦ Μ. Λογοθέτου Σταυράκη βένη Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου πασᾶ Καραθεοδωρῆ, εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν, οὗ πρὸ τῆς ἔξω πύλης περιεβλήθη τὸν μανδύαν.

Πάντων οὕτως εἰσελθόντων καὶ καταλαβόντων τὰς οἰκίας θέσεις, ἤρξατο ἡ ἱκετηρία καὶ εὐχαριστήριος ἱεροτελεστία κατὰ τὸ ἐξῆς πρόγραμμα :

Μετὰ τὸν εὐλογητὸν καὶ τὸ τρισάγιον ἐψάλησαν τὰ τροπάρια «Ὡς τῶν αἰχμαλώτων» . . . καὶ «Τῇ προσθείᾳ Κύριε» καὶ κατόπιν οἱ ἐπόμενοι τέσσαρες ψαλμικοὶ στίχοι

«Ὁ Θεὸς τὸ κρίμα Σου τῷ βασιλεῖ δός» . . .

«Κρινεῖ τοὺς πτωχοὺς τοῦ λαοῦ» . . .

«Ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη» .

«Κύριε σῶσον τὸν βασιλέα . . . ».

Εἶτα τό: Ἐλέησον ἡμᾶς . . .

«Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν. . . ».

«Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ ἀρχιεπισκόπου . . ».

«Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν ἀγ. ἀρχιερέων . . ».

Εἶτα ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀνέγνω τὴν ἐξῆς εὐχὴν:

Οἰκτίρμων, εὐσπλαγχνε καὶ ἐλεήμων Θεὲ τῶν πατέρων ἡμῶν, Βασιλεῦ τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριε τῶν κυριευόντων, Σοῦ δεόμεθα καὶ Σὲ παρακαλοῦμεν ἅγιε, ἁγίω, ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε καὶ ἐπίσκεψαι τὴν Α. Α. Μ. τὸν αὐτοκράτορα καὶ βασιλέα ἡμῶν Σουλτὰν Ἀβδοῦλ Χαμήτ Χὰν ἐφέντην ἡμῶν, περίβαλε αὐτὸν διὰ τῆς θεϊκῆς Σου χάριτος, ἐνίσχυσον αὐτὸν ἐν τῇ βασιλικῇ αὐτοῦ διακονίᾳ, ἔμπνευσον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἀγαθὰ ὑπὲρ τῶν λαῶν αὐτοῦ τῶν ὄντων πλάσμα τῆς παντοδυναμίας Σου, ὅτι ἐδικαίωσας αὐτὸν βασιλεύειν ἐπ' αὐτῶν. Χάρισται αὐτῷ ὑγίαν ἰσχυρὰν, ἀπάλλαξον αὐτὸν ἀπὸ πάσης ἐπηρείας ἀντικειμένης, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι τῷ Σῷ, ἐν τῇ ἀπὸ τοῦ Θρόνου τῆς δόξης Σου ἐκπορευομένη δικαιοσύνῃ, διοικῶσιν οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐντεταλμένοι τοὺς ὑπὸ τὰ αὐτοκρατορικὰ αὐτοῦ σκήπτρα διατελοῦντας λαοὺς, ὡς τὸ θέλημα τὸ Σὸν, τὸ ἅγιον, τὸ πανάγιον, ἐπιτάσσει βασιλεύσι καὶ ἡγεμόσι καὶ ἄρχουσιν καὶ διοικηταῖς, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἡρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγοντες δοξάζωσι τὸ πανάγιον ὄνομα Σου, διατελῶσι δὲ πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι ὑπήκοοι τῷ βασιλεῖ καὶ σουλτάνῳ αὐτῶν. Ἐπάκουσον ἡμῶν, Βασιλεῦ αἰώνιε, καὶ σῶζε τὸν σουλτάνον καὶ βασιλέα ἡμῶν Ἀβδοῦλ Χαμήτ Χὰν, ἐφέντην ἡμῶν. Ἀμήν.

Τῆς εὐχῆς περατωθείσης, τὸ μὲν ἐκκλησίασμα ἐφώνησεν «Ἀμήν», ὁ δὲ τελεταρχῶν οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀπήγγειλε τὴν ἀκόλουθον προσλαλίαν:

**Εὐσεβὲς, δεδάδμιον καὶ φιλόχοιδοτον ἐκκλησίασμα,
Σεδαδμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἐξοχώ-
τατοι λογάδες τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους.**

Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ εὐλογῶν καὶ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ πλάσματος Αὐτοῦ οἰκονομῶν, χαριζόμενος ἡμῖν πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, ἡξίωσεν ἡμᾶς, ἀπείρῳ Αὐτοῦ ἐλέει καὶ συγκαταβάσει, ὅπως διέλθωμεν αἰσίως τὸν κύκλον τοῦ

ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητος καὶ, φθάντες εἰς τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν τῆς ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ θρόνου τῶν μεγάλων αὐτοῦ προγόνων βασιλικῆς αὐτοῦ ἀναρρήσεως τῆς Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος τοῦ κραταιοτάτου καὶ γαληνοτάτου αὐτοκράτορος ἡμῶν Σουλτὰν Ἀπδοῦλ Χαμήτ Χὰν ἐφένδου ἡμῶν, συνέλθωμεν ἐν τῷ πανσέπτῳ τούτῳ ναῷ τῆς εὐσεβείας ἡμῶν καὶ συνεορτάσωμεν κατὰ τὸ ἤδη εἰωθὸς, καθάπερ καὶ πάντες οἱ ὑπὸ τὰ αὐτοκρατορικὰ αὐτοῦ σκήπτρα διατελοῦντες πιστοὶ αὐτοῦ λαοὶ, καὶ εὐχρηθῶμεν πρὸς τὸν μέγαν καὶ ὑψιστον ἡμῶν Θεόν, Θεὸν τῶν ὅλων, ἵνα, ὑγιᾶ, μακροημερεύοντα καὶ ὑπὲρ τῶν ἀφωσιωμένων αὐτοῦ λαῶν κοπιῶντα, τὸν Μεγαλειότατον ἡμῶν αὐτοκράτορα διατηρῇ ἐπὶ μήκιστον ὑπὸ τὴν ἄμαχον σκέπην Αὐτοῦ.

Χαίροντες τοίνυν ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ χαρμονῇ καὶ ἀλλήλους συγχαίροντες καὶ εὐχόμενοι, δεόμεθα: Βασιλεῦ τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριε τῶν κυριευόντων, Σοῦ δεόμεθα καὶ Σὲ παρακαλοῦμεν διαφύλαττε ἀπὸ παντὸς ἀνιάρου τὸν κραταιότατον καὶ γαληνότατον Ἀνακτα ἡμῶν Σουλτὰν Ἀπδοῦλ Χαμήτ Χὰν ἐφένδην ἡμῶν καὶ στηρίζε αὐτὸν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς κοινωφελείας ὑπὲρ πάντων τῶν πιστῶν αὐτοῦ ὑπηκόων. Ἀμήν.

Μετὰ τὴν προσλαλίαν, οἱ χοροὶ τοῦ ναοῦ ἔψαλαν ἐμμελῶς κατὰ πρῶτον τὸν πολυχρονισμόν τοῦ Ἀνακτος καὶ εἶτα τὸν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, μεθ' ὃ ἐγένετο ἡ ἀπόλυσις, τῶν βαθμούχων καὶ ὑπαλλήλων καὶ τοῦ ἐπιλέκτου ἐκκλησιασματος διὰ τῆς κλίμακος τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας διευθυνθέντων εἰς τὴν αἴθουσαν «τῶν πατριαρχῶν», τῆς δὲ Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἀπὸ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδος τῆς κλίμακος τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας ἀποταθέντος διὰ φωνῆς ἡχηρᾶς πρὸς τὸ ἐν τῷ προαυλίῳ συνωστισμένον πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἐξάραντος τὴν πρὸς τὸν Ἀνακτα ὀφειλόμενὴν εὐγνωμοσύνην, καὶ ἐπειπόντος ὅτι νῦν, ὅτε τοῦτο ἐκτὸς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ διατελεῖ, ἐπιτρέπει ἵνα ζητωκραυγῇ ὑπὲρ τοῦ σεπτοῦ μονάρχου. Τὸ πλῆθος ἐξερράγη τότε εἰς παρατεταμένης ζητωκραυγῆς.

Τοῖς ἐν τῇ αἰθούσῃ «τῶν πατριαρχῶν» συναθροισθεῖσιν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης προσήνεγκεν ἀναψυκτικὰ, πρῶτος ἐγεί-

ρας θερμὴν πρόποσιν ὑπὲρ τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος καὶ ἐξάραστὰς μεγάλας ἀρετὰς Αὐτῆς.

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Α. Ἐξοχ. τοῦ ἀρχοντος Μ. Λογοθέτου Σταυράκη βέν Ἀριστάρχου καὶ τοῦ ἀρχοντος καπουκεχαγιᾶ Ἀντωνίου ἐφέντη Οἰκιάδου, μετέβη μετὰ τὴν τελετὴν εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Γιλδίζ ὅπως ὑποβάλλῃ τὰ συγχαρητήρια τοῦ Γένους καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῇ Α. Α. Μ. τῷ σεπτῷ ἡμῶν Ἀνακτι. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ἀφικομένη αὐτόσε, ἀνεπαύθη ἐπὶ μικρὸν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Μ. Βεζύρου καὶ εἶτα ἡγουμένη τῶν λοιπῶν πνευματικῶν ἀρχηγῶν ὠδηγήθη ἐνώπιον τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος, ἥν προσεφώνησε διὰ τῶν ἐξῆς:

Μεγαλειότατε,

Βουλὴ μεγάλη καὶ ἀνεξιχνιάστῳ τοῦ Μεγάλου καὶ Παντοδυνάμου πάντων ἡμῶν Θεοῦ, εὐσπλαγχνία καὶ ἐλέει θείῳ πρὸς τοὺς λάτρεις Αὐτοῦ φερομένη, ἡὺλογήθημεν θεοχαρίτως προσεγγίσει εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ Θρόνου τρισενδόξου βασιλικῆς Αὐτῆς ἀναρρήσεως, τὴν πανδήμως πανηγυρικὴν δι' ἅπαντας τοὺς πιστοὺς καὶ ἀφωσιωμένους ὑπηκόους τῆς Ἱεραρχίας Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος, καθ' ἣν, ἐκ καθήκοντος εὐπειθείας καὶ ἐξ αἰσθήματος εὐγνωμοσύνης, δοξολογοῦντες τὸ πανάγιον Αὐτοῦ ὄνομα, χαίροντες εὐχόμεθα καὶ συγχαίρομεν, ἐν ὀνόματι πάντων τῶν μὴ μωαμέθανικῶν λαῶν τῆς ἀπεράντου καὶ εὐδαίμονος Αὐτῆς Αὐτοκρατορίας, τὴν Ἱεραρχίαν Αὐτοκρατορικὴν Μεγαλειότητα, ἀξιωθείσαν ὑπ' Αὐτοῦ καὶ ἕτερον νὰ διέλθῃ ἐνιαυτὸν εὐδαιμόνως καὶ καρποφόρως, νέας δὲ νὰ ἄρξηται ἀφετηρίας εὐθυδικῶν καὶ κοινωφελῶν ἔργων ὑπὲρ πάντων τῶν πιστῶν ὑπηκόων Αὐτῆς. Ὑψιστε Θεέ κραταίωσον τὸν Ἀνακτα ἡμῶν Σουλτὰν Ἀπδουλ Χαμίτ Χὰν Ἐφέντην ἡμῶν ἐπὶ τοῦ ὑπερλάμπρου Θρόνου τῶν προγόνων Αὐτοῦ καὶ διατήρησον Αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἁμαχὸν Σου αἰγίδα αἰῶσον, εὐδαίμονα. Ἀμήν.

Τοῦ προσφωνήματος διερμηνευθέντος ὑπὸ τοῦ Μ. Λογοθέτου, ἡ Α. Α. Μ. ὁ τρισέβαστος Ἀναξ εὐπρεστίθην ἅμα μὲν νὰ ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐαρέσκειαν Αὐτοῦ πρὸς πάντας τοὺς πνευματικοὺς ἀρχηγούς τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν κοινοτήτων, ἅμα δὲ διαβεβαιώσῃ

ὅτι, ὡς ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεως οὕτω καὶ ἐν τῷ μέλλοντι οὐ παύσεται ἔχων μέλημα ἰδίον τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν πιστῶν Αὐτοῦ ὑπηκόων, τοῦθ' ὅπερ ἀνέθηκε τοῖς εὐχέταις ἵνα διαβιβάσῃ καὶ πρὸς τὰ πνευματικὰ αὐτῶν ποίμνια.

Ἀποχωρούντων τῶν πνευματικῶν ἀρχηγῶν, ἡ Α. Α. Μ. ὁ λαοφιλὴς Ἀναξ νύδόκνησε καὶ αὐθις νὰ ἐκφράσῃ τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ τὴν ἰδιαιτέραν ἐπ' αὐτῷ εὐαρέσκειαν, ἡ δὲ Α. Θ. Π. νύχαρίστησε τῇ Α. Α. Μ. ἐπὶ ταῖς ἐπιδαψιλευθείσαις προσφάτως ἐνδείξεσιν εὐμενείας καὶ εὐνοίας, εὐδοκνήσασθαι ν' ἀποδεχθῇ τὰς γενομένας Αὐτῇ συστάσεις.

Κατόπιν ἡ Α. Θ. Π. ἐπεσκέψατο καὶ συνεχάρη τοῖς ἄρτι εἰς τὸν βαθμὸν βεζύρου καὶ μουνσίρου προαχθεῖσιν Ἐξοχ. Ταχσὶν πασᾶ, ἀρχιγραμματεῖ τῶν ἀνακτόρων, καὶ Χατζῆ Ἀλῆ πασᾶ ἀρχιθαλαμηπόλῳ. — Κατόπιν δὲ ἐπισκέψατο κατ' οἶκον τὴν Α. Ε. τὸν ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν Ριζᾶ πασᾶν.

Τῇ ἐσπέρᾳ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης παρέθηκε δεῖπνον τοῖς σεβασμιωτάτοις συνοδικοῖς, οὓς μετέσχον καὶ ἄλλοι.

Ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει τῆς Α. Α. Μ. ἀνελθόντες εἰς τὰ ἀνάκτορα ὑπέβαλον τὰ συγχαρητήρια αὐτῶν καὶ πάντες οἱ ἐνταῦθα ἀντιπρόσωποι τῶν ἁγίων Τόπων ἦτοί ὁ τοῦ Π. Τάφου σεβασμ. Νεαπόλεως κ. Ἀρσένιος, ὁ τοῦ Ἀγίου Ὁρους πανοσ. γέρων Γεράσιμος Λαυριώτης καὶ ὁ τοῦ ὄρους Σινᾶ ἱερολ. κ. Δανιὴλ.

Ἐνδείξεις αὐτοκρατορικῆς εὐνοίας

πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα.

Τῆς Α. Α. Μ. τοῦ σεπτοῦ Ἀνακτος εὐδοκνήσαντος ὅπως παράσχῃ νέας ἐνδείξεις εὐνοίας καὶ ὑψηλῆς εὐμενείας πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἡ Α. Ε. ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῶν ἀνακτόρων Ταχσὶν πασᾶς, μετακαλεσάμενος τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ εἰς τὰ ἀνάκτορα τὸν καπουκεχαγιᾶν τῶν Πατριαρχείων Ἀντώνιον ἐφέντην Οἰκιάδην, ἀνέθηκεν αὐτῷ ἵνα ἀνακοινώσῃ τῇ Α. Θ. Π. ὅτι ἡ Α. Α. Μ. ὁ μεγάλθυμος Ἀναξ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπετηρίδος τῆς ἀναρρήσεως Αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Θρόνου, ἀποδεξάμενος τὰς προηγουμένως ὑπο-

δληθείσας αίτήσεις τῆς Α. Θ. Π. διέταξε τὴν ἔκδοσιν τοῦ σχετικοῦ αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος. Αἱ αίτήσεις ἀπέβλεπον εἰς τὴν ἀπονομὴν παρασῆμων μνητροπολίταις τισι τοῦ οἰκουμένου Θρόνου, παρασῆμων δὲ καὶ βαθμῶν εἰς τινὰς ὁμογενεῖς, καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν καὶ ἀπελευθέρωσιν ὁμογενῶν καταδεδικασμένων εἰς ἰσόδια δεσμά.

Οὕτω δὲ ἀπενεμήθησαν παράσημα: Τῷ σεβασμ. μνητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης κ. Ἀθανασίῳ τὸ Μετζηδιὲ α' τάξεως· τοῖς μνητροπολίταις Λέρου καὶ Καλύμνου κ. Ἰωάννῃ, Βελλὰς καὶ Κονίτσης κ. Κωνσταντίνῳ, καὶ Ἠλιουπόλεως κ. Ταρασίῳ τὸ Μετζηδιὲ β' τάξεως· τῷ μνητροπολίτῃ Γρεβενῶν κ. Ἀγαθαγγέλῳ, τῷ ἐν Μοσούλῃ προϊσταμένῳ τῆς ὁμογενοῦς κοινότητος ἀρχιμ. κ. Κυρίλλῳ, τῷ ἀρχιερατικῷ ἐπιτρόπῳ τοῦ μνητροπολίτου Προύσης κ. Νεοφύτῳ τὸ αὐτὸ τῆς δ' τάξεως ὡς καὶ τῷ κ. Χαραλ. Ραμφιάδῃ, τραπεζίτῃ, τῷ κ. Σάββα Φαρὰν, γραμματεῖ τῆς ἀραβικῆς ἐν τῷ πατριαρχείῳ Ἱεροσολύμων, τῷ κ. Μιχαὴλ Ἰωάννου Οἰκιάδῃ καὶ τῷ κ. Σάββα Ὀνουφριάδῃ τὸ Μετζηδιὲ γ' τάξεως.

Τοῖς κκ. Νικολάῳ Νικολαΐδῃ ἐκ Κώου, Λογοθέτῃ τῆς ἱερᾶς μνητροπόλεως κ. Ἰωάννῃ Τσατσάλα ἱατρῷ ἐκ Χώρας, Νικολάῳ Καρακάσῃ γραμματεῖ τοῦ ἐν Ἀθῶν πράκτορος ἀτμοπλοϊκῶν ἐταιριῶν κ. Σωτ. Παπαγιάννῃ, Ματθαίῳ ἐφέντῃ μικτάρῃ Βαθεοχωρίου τὸ Μετζηδιὲ δ' τάξεως· καὶ τῷ γραμματοκομιστῇ τῶν Πατριαρχείων Παναγιώτῃ Ἀγαπητίδῃ τὸ Μετζηδιὲ ε' τάξεως.

Βαθμοὶ δὲ ἀπενεμήθησαν:

Τοῖς κκ. Χαραλάμπει Ραμφιάδῃ, Δημ. Παντοῦρῳφ καὶ Χατζῇ Νικολάῳ Λαζιδῇ ἐκ Μάρκρης ὁ βαθμὸς **οὐλιᾶ σανὶ** (α' βαθμὸς β' τάξεως). Τοῖς κκ. Σωτηράκῃ Παπαγιάννῃ, Δημητρίῳ Σωφρονιάδῃ, διαχειριστῇ τῆς «Κωνσταντινουπόλεως», Βασιλείῳ Μυστακίδῃ, καθηγητῇ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς καὶ τῷ ἐξ Ἀλᾶ Σεχὴρ Παυλάκῃ ὁ βαθμὸς **μουτεμαϊζ**.

Τοῖς κκ. Νικολάῳ Νικολαΐδῃ ἐλεγκτῇ τῶν Πατριαρχείων, Νικ. Καρακάσῃ, Σάββα Φαρὰν, καὶ Ἰωάννῃ Κοκκίνῳ ὁ βαθμὸς **σανιέ-σανί**.

Τοῖς κκ. Θεοδοσίῳ Ζήσῃ, Ἰωάννῃ Τζελέπῃ, Ἀθανασίῳ Σωσίδῃ Θεσσαλονικεῖ ὁ γ' βαθμὸς, **σαλιδέ**.

Οἱ δὲ μεγαθυρία καὶ εὐσπλαγχνία τοῦ Ἀνακτοῦ τῆς ποινῆς ἀπαλλαγέντες εἰσὶν ὁ Ἠλίας Δημητρίου, ὁ Γεώργιος Βαμβακόπουλος καὶ ἡ

Φωτεινὴ Ἀναστασίῳ καταδεδικασμένοι ὄντες εἰς ἰσόδια δεσμά ἐπὶ ἐμπρησμῷ· ὁμοίως ἀππλάγησαν καὶ οἱ ἐκ Περγάμου μὲν ὀρμώμενοι, ἐν Βηρυττῷ δὲ ἐξόριστοι διατελοῦντες Λουκάς καὶ Γιοβάννης.

Πρὸς τοῖς ἀνωτέρω τεκμηρίοις τῆς ὑψηλῆς αὐτοκρατορικῆς εὐμενείας, ἡ Α. Α. Μ. ὁ μεγάλθυμος Ἀναξ ἡγαθύνθη ν' ἀποδεχθῇ καὶ τὴν ἐπομένῃν σύστασιν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἀφορῶσαν εἰς τὴν εἰσαγωγὴν δύο καὶ δεκά ὁμογενῶν νέων εἰς τὸ ἐν Πέραν Αὐτοκρατορικὸν Λύκειον τοῦ Γαλατᾶ Σεραΐου. Οἱ τρόφιμοι τῆς Α. Α. Μ. οὗτοι εἰσὶν οἱ ἑξῆς:

Ἰωάννης Κ. Βούδας, Κωνσταντ. Δ. Γαζιάδης, Βασίλειος Θεοδωρίδης, Παναγιώτης Θεοδωρίδης, Κωνσταντίνος Βουζουκίδης, Κωνστ. Κωνσταντινίδης, Παναγιώτης Βασίλαρος, Βασίλειος Διαμαντίδης, Κωνσταντίνος Π. Γούδας, Ἰωάννης Λαζάρου Ἐλμάσογλου καὶ Ν. Μάρκου.

ἈΠΡΕΠΕΙΣ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ ἀπρεπὴς συνήθεια τῆς διὰ τῶν ἐφημερίδων ἐκτομπεύσεως τῶν εὐγενεστέρων πόθων ἐν εἰδει ἀναγγελίων, ἀπὸ πολλοῦ παρ' ἡμῖν εἰστερπύσασα, προσλαμβάνει κατὰ τὰς ἐσχάτας ταύτας ἡμέρας ἀπρεπεστέραν καὶ πῶς ἀνευλαβῇ μορφήν. Ὅτε τὸ πρῶτον ἀνέθορε παρ' ἡμῖν, εὐρέθησαν ὁμογενεῖς εὖ φρονούντες, οἵτινες διὰ τοῦ τύπου κατέκριναν τὴν τοιαύτην τάσιν, μέλλουσαν νὰ ὀδηγήσῃ ἀνεπαίσθητως εἰς ἀποσύρσεις. Ἐξῆς τετὸ ποτε—πρὸ τριάκοντα ἐξ ἐτῶν—διδάσκαλος δυνάμενος ἀναλαβεῖν τὸ καθήκον καὶ ἱεροψάλτου, καὶ ὁ πόθος τῆς ἀνάγκης ἐχούσης τοιοῦτου διδασκάλου κοινότητος, οὐδὲν ἐνέχων τὸ κατὰ τὸ φαινόμενον φεκτὸν, ἀπεδοκιμάσθη ὑπὸ τινων καὶ δημοσίᾳ κυρίως διὰ τὸν πρωτοφανῆ τῷ τότε καιρῷ συνδυασμὸν τῶν δύο τούτων ἐπαγγελμάτων· ἀπλῶς ἀπεδοκιμάζετο διὰ φόβον ἐπικειμένου ποτὲ συνδυασμοῦ τῶν ἐπαγγελμάτων τούτων πρὸς τὸ τοῦ νεωκόρου. Κατ' οὐσίαν ὁμῶς ἡ ὑπόθεσις ἐξεταζομένη ἐδείκνυεν ἐκ μέρους τῶν ζητούντων ἀπελπισμὸν εὐρέσεως τοῦ τοιοῦτου διδασκάλου, μεθ' ὅλην τὴν πληθὺν τῶν καθ' ἡμᾶς σχολείων, ὑπεδήλου ὅ· ἴσως καὶ ρῆξιν σχέσεων πρὸς τὴν πνευματικὴν ἀρχὴν τὴν καθηκόντως ἐποπτεύουσαν ναοὺς τε καὶ σχολεῖα.

Καταλείπομεν ἔξω τοῦ λόγου τὴν ἔκτοτε προβάσαν

ἐπὶ τοσοῦτον ἀνευλάβειαν πρὸς τε τὰς πνευματικὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἱερώτερα, τεκμηριωθεῖσαν λαμπρῶς δι' ἀναγγελίων πομπῶδους ἐπιτελέσεως ἱερευργιῶν καὶ τῶν ἐν αὐταῖς χρησιμοποιηθησομένων ἱερῶν ἀμφίων, ὧν οἰκτρά συνέπεια καὶ λύπης πρόξενος ἦν ὁ συνδυασμὸς ἱερῶν καὶ ὁσίων πρὸς οὐδενόσωρ καὶ κοσμικά· ἀλλὰ συνέπεια νῦν ἐκλύσεως οἰκτροτέρα, θαυμασίως ὑφαίνουσα τραγωδίαν ἀποσυνθέσεως ἔξοχον, ἐφάνησαν ἀναγγελίαι ἀνευλαβέσταται, προδιδούσαι μᾶλλον ἢ καὶ προμνύμεναι εὐτελείας ἔλλειψιν ἢ ἀναρχίας ἔχνη καὶ μετ' ὀλίγον ἴσως ἀποσυνθέσεως.

Οὐδ' ἔτος παρήλθεν, ἐξ ὅτου μονή τις, πιθανῶς ἐσπερημένη μοναχῶν, ἐζήτει ἡγούμενον, ἐξ ὅτου τὸν πόθον αὐτῆς τὸν ὅσιον ἀνήγγελλεν ἄνευ συστολῆς διὰ τῶν παρ' ἡμῖν ἐφημερίδων, ὅτε πρότερον ἀνέγνωμεν ἐν ἐφημερίσιν ἀναγγελίαν ὅτι ζητεῖται ἱερεὺς, τὴν τουρκικὴν γινώσκων, χρησιμεύσων διὰ πόλιν ἐπαρχιακὴν, καὶ διετάρτετο ὁ τοιοῦτος ἵνα μεταβῇ εἰς τι βιβλιοπωλεῖον ὅπως συνεννοηθῇ μετὰ τῶν ζητούντων!!!

Τὸ δῖαδῆμα τοῦτο κατακριτέον ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν. Οἱ τόσον ἀπρεπῶς ζητοῦντες ἱερέα διὰ τῶν ἐφημερίδων καὶ τοῦτον ἐν βιβλιοπωλείοις ζωγραφούντες εἰσι βεβαίως ὀρθόδοξοι, κάτοικοι ἐπαρχίας τινὸς ὑπαγομένης πνευματικῶς εἰς ἐπίσκοπον. Ὁ ἐπίσκοπος αὐτῆς οὗτός ἐστιν ὁ τὴν ἐν γένει φροντίδα καὶ μέριμναν ἐμπεπιστευμένος τοῦ ὑπ' αὐτὸν ὀρθόδοξου λαοῦ, ὁ τὴν θεραπείαν τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ ἀναλαβὼν τε καὶ ταύτην ἐνώπιον ἀνθρώπων τε καὶ Θεοῦ ἐπαγγελάμενος, ὁ τὴν ἱεράν καὶ φρικτὴν ταύτην διακονίαν διὰ τῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν εὐθύνην αὐτοῦ τελούντων πρεσβυτέρων ἐπιτελῶν. Τὰς στοιχειώδεις ταύτας ἀληθείας κάλλιστα γινώσκουσιν οἱ ὀρθόδοξοι οἱ διὰ τῶν ἐφημερίδων θηρεύοντες ἱερεῖς τὴν ψυχικὴν αὐτῶν πραγματευομένους σωτηρίαν. Ἀλλὰ γινώσκουσιν ἂν ὁ ζητηθεὶς καὶ πιθανῶς εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον πρὸς ἐκλαίκευσιν τῶν ἱερῶν προσελθὼν πρεσβύτερος κέκτηται τὰ πρὸς τὸ ἱερὸν ὑπουργημα τοῦτο ἀπαιτούμενα προσόντα; Ἡ φρονοῦσιν ὅτι καὶ πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν προσόντων τούτων εἰσὶν ἱκανοί, καὶ πρὸς ἐκτίμησιν δόκιμοι, οἷονεὶ πραγματογνώμονες ἐμπορεύματος ὑλαίου; Ἐβηκαν δ' ἑαυτοὺς ἄρ' αὖ γὰρ ὑπὲρ τὸν ἐπίσκοπον, ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ, ἀσεβῶς ζητοῦντες καὶ ἐκτιμώντες ὁ μόνον τῷ ἐπισκόπῳ δεδομένον ἐστὶν ἐξ ἀνθρωπίνων θεσμῶν καὶ θείων νόμων;

διότι τὸ ζητεῖν χριστιανούς τινας ἱερέα δηλοῦ λαμπρῶς καὶ φανότερον ἡλιακῶν ἀκτίνων ὅτι πρὸς ἐκτίμησιν—μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν—τῶν διὰ τὴν ἱεράν ταύτην διακονίαν προσόντων κρίνουσιν ἀρμοδίους, ἱκανούς τε καὶ δοκίμους ἑαυτοὺς, οὐχὶ δὲ τὸν ἐπίσκοπον. Ἐὰν ὁμῶς ἔχωσιν, ἐν τούτῳ τουλάχιστον, παράπονα κατὰ τοῦ ἀρχιερέως αὐτῶν καὶ κρίνωσι τοῦτον ἀδόκιμον, ὥρειλον ἢ νὰ γυμνάσωσι τὰ παράπονα ταῦτα πρὸς τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην, ἢ, ζητοῦντες ἱερέα—ἐκ τῶν ἤδη χειροτονημένων, —ὥρειλον ν' ἀποταθῶσι πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν, ἢ πρὸς ἓνα τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ διαμενόντων σεβασμιωτάτων μητροπολιτῶν· οὐδὲν δὲ τούτων πράξαντες ἔδειξαν ἀνευλαβῶς ἢ ὅτι οὐδεμίαν ἐμπιστοσύνην ἔχουσι πρὸς ἀρχιερεῖς καὶ πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀποστολὴν πρεσβυτέρων δοκίμων, ἢ ὅτι εὐρίσκονται εἰς ψυχρότητα πρὸς τὸν ἐπίσκοπον αὐτῶν, ἢ ὅτι θέλουσι, τοῦτ' αὐτὸ, νὰ παίξωσιν ἐν οὐ παικτοῖς, ἀναγκάζοντες μὲν σεβαστοὺς πρεσβυτέρους ἵνα μεταβαίνωσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα πρὸς συνάντησιν ὀρθόδοξων, ἐλλιπῆ ἔχόντων ἰδέαν τῶν ἱερατικῶν ἐν γένει βαθμῶν καὶ τῆς ἐν τῇ καθόλου ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ σημασίας καὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν ἱερέων, εὐτελίζοντες δὲ τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα τοῦτο, ἢ πρὸς σφετερισμὸν δικαϊώματος, ἐπισκόποις ἰδιάζοντος, ἢ πρὸς ἐκλαίκευσιν ἀγιωτάτου θεσμοῦ, ὃν ἀθετοῦσι προτεσταντικῶς, αὐτοὶ τοὺς ἰδίους ἱερεῖς ἐκλέγοντες, οὐ μόνον ἄνευ ἐπισκοπικῆς ἀδείας καὶ γνώσεως, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκπόμευσιν ἱερᾶς ὑποθέσεως.

Τὰς ἀληθείας ταύτας βεβαιότατα γινώσκουσι καὶ οἱ τῶν ἱερέων πράκτορες, οἱ τὸ πρῶτον ὡς τοιοῦτοι ἐμπανιζόμενοι διὰ τῶν ἐφημερίδων, οἱ βιβλιοπῶλαι· τέκνα τῆς ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας, δύνανται ν' ἀναλογισθῶσι μέχρι τίνος βαθμοῦ τείνει ὁ ἐξευτελισμὸς τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος, ἄριστα βλέποντες τὸ σημεῖον, εἰς ὃ ἀφίκετο τὸ ἕτερον τῶν ἐπαγγελμάτων, οὗ παρίστανται πράκτορες, τὸ τῶν διδασκάλων· ἀπὸ τῶν καταστημάτων αὐτῶν ἀρξάμενοι τῆς ζητήσεως θέσεων κατήντησαν νὰ μεταβαίνωσιν εἰς ἐργαστήρια οὐδεμίαν ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα, εἰς ἀνθρακεῖα καὶ μαγειρεῖα, κατήντησαν νὰ ἐξαρτῶσι τὴν προμήθειαν θέσεως καὶ πόρου ζωῆς ἐξ ἀνθρώπων οὐδὲν ἔχόντων ἐπάγγελμα, ἀποζώντων δὲ ἀπὸ τῆς ἀλιείας καὶ τῆς θήρας διδασκάλων καὶ κενῶν διδασκαλικῶν θέσεων· οὕτω φόδος ἐπικεῖται μὴ μετ' οὐ πολὺ, τοῦ κακίστου καὶ ἀσεβοῦς τούτου νεωτερισμοῦ.

διαδιδόμενου, βλέπωμεν διακόνους και πρεσβυτέρους μεταβαίνοντας από βιβλιοπωλείων εις έστιατόρια και καπηλεία, ή χειρόνος και νωνύμου προορισμού εργαστήρια, προς εύρεσιν πόρου ζωής, όστις είναι ούχι δυσεύρετος παντί θέλοντι εργαζομένω κατά τας υπαγορεύσεις του νόμου, την φωνήν της χριστιανικής συνειδήσεως, τας διακελεύσεις του Θεού. Τούτου τους λειτουργούς ελπίζομεν ότι οι καινοφανείς, τέως διδασκάλων, άρτι δέ και ιερέων, πράκτορες, θεωρήσουσι καθήκον όπως εξυψώσωσιν εις αξιοπρεπή θέσιν, ούχι δέ να υποβιβάσωσιν εις ήν θέσιν υποβιβάουσιν ήδη διά της άνευλαβοϋς άναγγελίας ο τε αξιότιμος όρθόδοξος χριστιανός, ο ζητήσας, ο τε παρέχων το κατάστημα αυτού προς εξέτασιν του ιερέως, εις ους προτεθήσεται και ο το δικαίωμα κεκτημένος της τοιαύτης εξέτάσεως, άλλ' άνεχόμενος από κεντρικών εκκλησιαστικών επιτροπών και μητροπόλεων αίρόμενον να μεταβιβάζεται μετά κουφότητος εις εργαστήρια βιομηχανικά.

Είπομεν ότι κατακριτέον είναι υπό πᾶσαν εποψιν το διάβημα των τοιούτων όρθόδοξων και φρονοϋμεν ότι, εν τη απλότητι αυτών, οι διά των έφημερίδων ιερέα ζητούντες ενέπεσον εις παγίδα βλασφημίων ανθρώπων μη άνηκόντων εις την όρθόδοξον Έκκλησίαν. Οι τοιαύτας άναγγελίας δημοσιεύοντες διά των έφημερίδων, ώστε προϋκειτο ζητησεις ύπηρετών και μαγεύων, ύπ' όβιν λαμβάνοντες όσα γράφομεν, και σκεπτόμενοι ότι τοιαύται ξενότροποι και όθνεϊαι συνήθειαι φέρουσι πάντα τά γνωρίσματα της άνευλαβείας προς τε τας καθεστηκυίας ιεράς αρχάς και προς αυτά τά θέσμια της όρθόδοξου καθολικής άποστολικής Έκκλησίας, αισθανθήσονται βεβαίως μεταμέλειαν επί τη άπρεπεί άναγγελία. Δέον να μάθωσιν ότι νεωτερισμοί τοιούτοι ού μόνον εισιν άγνωστοι εις την Έκκλησίαν, αλλά πρέπει και να μείνωσιν αιώνίως έξω των ιερών αυτης περιβάλων, διότι διαδιδόμενοι συσσειούσι τους δεσμούς τους διέποντας τέκνα προς πατέρα, Έκκλησίαν ποιμνίνουσιν προς Έκκλησίαν ποιμνινομένην, αρχομένους προς αρχοντας παρασκευάζουσι δέ βαθμηδόν άποσύμβουν εθνικήν και εκκλησιαστικήν, προς ζημίαν ήμων άμφιλαφή, ήν επί δεκαεννέα εκατονταετηρίδας άπεφύγομεν, χάρις εις την φρόνησιν, τον ζήλον, τον πατριωτισμόν, ο δέ θεμελιώδες και πρώτιστον, εις την θερμήν πίστιν των μακαρίων ήμων πατέρων.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

ΚΑΙ Η ΑΡΜΟΝΙΚΗ ΠΟΛΥΦΩΝΙΑ*

‘Αλλ’ ό,τι μέχρι τουδε δεν εγένετο, φρονοϋμεν ότι τώρα πρέπει να επιτευχθή. Το ζήτημα τουτο, το όποϊον κρατεί εις δύο αλληλομαχόμενα στρατόπεδα τόσους όμοδόξους άδελφούς είναι ζήτημα μάλλον τεχνικόν, ενδιαφέρον την ελληνικήν ενότητα. ‘Ας σχηματισθή λοιπόν μία επιτροπεία έξ άρμοδίων προσώπων διά να συσκεφθή αυτή περί του καταλληλοτέρου τρόπου της δι’ άρμονίας περιβολής των εκκλησιαστικών ήμων μελωδιών, άνευ, έννοείται, αλλοιώσεως του αρχικοϋ αυτών χαρακτήρος, και είτα, κοινοϋ συστήματος παραδεκτοϋ γενομένου, ως γίνη ή δέουσα αυτής χρήσις όπου επιζητείται ή άπόλυτος αυτής ανάγκη. Λέγομεν όπου **επιζητείται**, διότι όμολογοϋμεν εν πάση ειλικρινεία, ότι ή πολύφωνος εκτέλεσις των εκκλησιαστικών ήμων άσμάτων δεν δύναται πανταχοϋ της ελληνικής όρθοδοξίας να επιφέρη το ποθούμενον άποτέλεσμα. Διά να δυνηθή τις το ύψος και το μεγαλείον των διά πολυφώνου άρμονίας ψαλλομένων άσμάτων ν’ αντιληφθή, πρέπει να έχη λάβη ή εκ μάθησεως ή και εκ πείρας μίαν στοιχειώδη συστηματικήν μουσικήν μόρφωσιν. ‘Αλλ’ ή στοιχειώδης αυτή μουσική μόρφωσις οϋτε εκ των σχολείων, οϋτε άλλοθεν ποθεν παρέχεται παρ’ ήμιν, δυστυχώς, και δι’ αυτό άδυνατοϋμεν να εκτιμήσωμεν δεόντως το μουσικόν καλόν των πολυφώνων άσμάτων, και πολλάκις έννεκα της τοιαύτης ήμων μουσικής άμαθείας κηρυττόμεθα και πολέμιοι κατά παντός εν γένει πολυφώνως εκτελουμένου άσματος¹. ‘Αλλ’ ή άμουσία ήμων αυτή προφανώς δεν μειοί την σπουδαιότητα της πολυφωνίας, ήτις είναι ιδιαιζούσης τεχνικής προόδου έργον.

Διά τουτο λοιπόν και ή πολύφωνος άρμονική εκτέλεσις πανταχοϋ της όρθοδοξίας δεν δύναται να εύαρεστήτη, διότι ή μουσική παρ’ ήμιν δεν έθεωρήθη ακόμη, δυστυχώς, ως παιδαγωγικόν μάθημα, και διά τουτο και εις τά σχολεία ήμων ακόμη δεν εισήχθη υποχρεωτικώς. ‘Ελλείπει ως εκ τούτου παρά πολλοίς ή μουσική μάθησις και το λεγόμενον μουσικόν έθος.

* συνέχεια από σελ. 335—337 και τέλος.

1. Περί του ζητήματος τούτου υπό τον τίτλον ‘Η μουσική εν τη εκπαίδευσει έδημοσιεύσαμεν εν σχετικόν άρθρον εν τῷ ‘Ταχυδρόμῳ’ της 12 ιουλίου έ. έ.

Ἄλλ' αἱ Ἀθηναί, ἡ Ἐπτανήσος, ἡ Ὀδυσσεὺς καὶ πολλαὶ ἄλλαι ὀρθόδοξοι ἑλληνικαὶ κοινότητες τῆς Εὐρώπης δὲν εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν αὐτὴν μεθ' ἡμῶν ἀναλογία, διότι ἡ μουσικὴ παρὰ τοῖς ὁμοδόξοις τούτοις πληθυσμοῖς εὐρίσκεται ἐν μεγίστη διαδόσει καὶ προόδῳ, ἐπομένως αἱ μονόφωνοι ἐκτελέσεις παρ' αὐτοῖς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν ᾠμάτων ἀδυνατοῦσι νὰ διεγείρωσιν ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα. Ἡ ἔκφρασις τῶν ψιλῶν μελωδιῶν καθίσταται δι' αὐτοὺς πολὺ πενιχρὰ καὶ πολὺ ἀνίσχυρος.

Τὸ ζήτημα λοιπὸν τῆς ἀρμονικῆς πολυφωνίας, τὸ ὁποῖον καὶ παρὰ πολλῶν σπουδαίων προσώπων ἀσυνειδήτως καὶ παραλόγως ἐν οὐ δέοντι καταδικάζεται, σχετίζεται μεγάλως, πλὴν τῆς μουσικῆς μορφώσεως, καὶ μὲ τὴν ἔξιν¹. Κατὰ ταῦτα δὲ εἶχε πληρέστατον δίκαιον καὶ ὁ Χαϊρωνεὺς Πλούταρχος εἰπὼν ὅτι μέγα μέρος τῆς μουσικῆς εἶνε **ἔθος**.

Ἀλλὰ, μὲ ὅλους τοὺς ἐπουσιώδεις τούτους λόγους, δὲν δυνάμεθα νὰ παρίδωμεν τὸν πρώτιστον τῆς ἀρμονικῆς πολυφωνίας σκοπὸν, ὅστις εἶνε ἡ ἐνίσχυσις καὶ ἡ ἐπαύξησις τῆς ἀρχικῆς μονοφώνου μελωδίας καὶ τῆς δι' αὐτῆς ἐκφραζομένης ποιητικῆς ἐννοίας· σκοπὸν, ὃν δὲν δυνάμεθα καὶ νὰ παρίδωμεν παντελῶς, διότι σχετίζεται σπουδαίως καὶ μὲ τὴν μουσικὴν ἀνάπτυξιν σύμπαντος τοῦ ἡμετέρου ἔθνους καὶ μὲ τὴν διεθνή αὐτοῦ θέσιν μεταξὺ καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Ἄν δὲ ὑπάρχωσι καὶ παρ' ἡμῖν πολλοί, οἱ ὅποιοι δὲν συγκινοῦνται ἀκόμη εἰς τὰς καλλονὰς αὐτῆς, εἴτε λόγῳ ἀμουσίας, εἴτε καὶ λόγῳ ἐπαρκοῦς ἔξεως, πρέπει νὰ φροντίσωμεν ἵνα μορφώσωμεν αὐτοὺς καταλλήλως, διὰ νὰ δυνηθῶσι καὶ οὗτοι νὰ παρκαλουθῶσι τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθινῆς προόδου. Οὐδέποτε βεβαίως θὰ τολμήσωμεν νὰ συστήσωμεν τὴν κατάργησιν τῶν σιδηροδρόμων καὶ τῶν ἀτμοπλοίων, διότι τινὲς ἐκ τῶν περ' ἡμῖν ταξειδιωτῶν, ἀσυνείθιστοι ὄντες εἰς τὴν ἀτμοπλοΐαν, ἐνοχλοῦνται κατ' ὁδόν. Λέγοντες δὲ ὅτι πρέπει νὰ ἐπωφεληθῶμεν τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀρμονικῆς πολυφωνίας, δὲν ἐννοοῦμεν μόνον νὰ σχετίσωμεν αὐτὴν πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν μουσικὴν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν δημώδη καὶ πρὸς τὴν σχολειακὴν καὶ πρὸς τὴν τῶν λογίων μουσουργῶν ἡμῶν, καὶ πρὸς πᾶσαν ἐν γένει μουσικὴν κίνησιν τοῦ ἡμετέρου ἔθνους. Ἄν δὲ πλείοτερον ἐνδιατρίδωμεν ἐν τῇ ἐκ-

1. καὶ Χρύσανθος ὁ Προύσης, ἐν τῷ Μ. Θεωρητικῷ, λόγον ποιούμενος περὶ τῆς ἀρμονικῆς πολυφωνίας λέγει τάδε: «Αὕτη δὲ πάλιν ἡ ἀρμονικὴ συμφωνία ζητεῖται καὶ ἀκροατὰς, συνεκτιθεμένους νὰ ἡδυνῶνται ἀπὸ αὐτῆς».

κλησιαστικῇ ἡμῶν μουσικῇ, ὁ λόγος εἶνε ὅτι ἐπιθυμοῦμεν, ἵνα τὸ κράτος αὐτῆς ἰδῶμεν ἐπεκτεινόμενον καὶ πέραν τῶν ὁρίων τῆς ἐκκλησίας, ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς δηλονότι, ἐν ταῖς τραπέζαις, ταῖς φιλικαῖς συναναστροφαῖς καὶ ὅπου ἀλλαγῶν ὑπάρχει ὁμοδόξων καὶ ὁμοεθνῶν ἀδελφῶν συνάντησις. Ἄλλ' ἡ διάδοσις αὐτῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν ᾠμάτων διὰ τῆς πολυφωνίας συμφωνίας ἀναντιρρήτως ἐπιτυγχάνεται εὐχερέστερον καὶ διαρκέστερον. Ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς ἡμῶν ἐπλημμύρησαν, δυστυχῶς, αἱ ἄστεμοι καὶ κορδακίζουσαι τῆς ἐλαφροῦς καὶ τῆς ἡθὺς διχαστρεβλότητος εὐρωπαϊκῆς τέχνης μελωδία. Διατί τὰ σεσηπότεα ταῦτα μέλη νὰ μὴ ἀντικατασταθῶσιν ὑπὸ τῶν σεμνῶν καὶ διδακτικῶν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν μουσικῆς τεχνικῶν προϊόντων;

Εὐχῆς ἔργον θὰ ᾔητο, ἂν ἡ ἐθνωφελεστάτη δρᾶσις τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ ἡμῶν πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ', ὃν σύμπαν τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα δι' ἀμερίστου εὐλαθείας καὶ βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ ὑπολήψεως περιβάλλει, ἂν, λέγω, ἡ ἐθνοσωτὴρα αὐτοῦ δρᾶσις ἐπεξετείνετο καὶ ἐπὶ τοῦ σοβαρωτάτου τούτου ζητήματος, τὸ ὁποῖον εἰς δύο ἀλληλομαχόμενα στρατόπεδα κρατεῖ τὸ ὀρθόδοξον ἑλληνικὸν πλήρωμα. Κατόπιν μάλιστα τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐπικρατοῦντος ἀναθρασμοῦ, ἡ μελέτη τοῦ ζητήματος τούτου φρονῶ ὅτι θὰ ἐπιτελέσῃ οὐ μόνον πατριωτικόν, ἀλλὰ καὶ χριστιανικόν ἔργον. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς εἶνε πρωτίστως συνδετικὸς τῶν ἀντιθέτων. Διὰ τοῦ μέλους τῶν ἐκκλησιαστικῶν ᾠμάτων ὁ χριστιανικὸς λαὸς εἰς ἐνὸς χορὸν πνευματικὴν συμφωνίαν συναρμύζεται. Τὴν τριαύτην τοῦ ἱεροῦ μέλους δύναμιν ὑπ' ὅφιν ἔχων καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος μεγαλοφώνως ἀνεφώνησε: «**ψαλμὸς φιλίας συναρωγός, ἔνωσις διεστώτων, ἐχθροεινόντων διαλλακτήριον**». Ἀλλ' ἡ ἐνωσις αὕτη δυστυχῶς διεσπάρθη παρ' ἡμῖν. Διὰ τοῦτο ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία, ὡς φιλόστοργος μήτηρ, πρέπει νὰ ἐπιληφθῇ σοβαρῶς τοῦ ζητήματος τούτου, ἵνα μὴ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἔχωμεν σκηνὰς ἡκίστα ἀρμοζούσας εἰς χριστιανικὸν λαόν. Τὴν ἐπίλυσιν δὲ ταύτην σύμπαν τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα ἀιχμένει ἀπὸ τὴν φιλοπάτριδαν πρωτοβουλίαν τοῦ λαοφιλήτου ἡμῶν ἐθνάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ'. Τὸ φροντίζειν καὶ συσκέπτεσθαι περὶ πραγμάτων ἀφορώντων αὐτὴν τὴν πρόδον τῆς ἱερᾶς ἐκκλησιαστικῆς τέχνης, πρὸς τελεσφορωτέραν αὐτῆς δρᾶσιν, φρονῶ ὅτι πλὴν τῆς ὠφελείας οὐδεμίαν βλάβην δύναται νὰ προσενήσῃ. Ἐν ταῖς τριαύταις δὲ φιλοτίμοις φρονήσι

καὶ εἰρηνικαῖς συσκέψεσι, ταῖς ἀφορώσαις τὴν τεχνικὴν πρόοδον καὶ τελειοποίησιν τῶν χριστιανῶν, φρονῶ ὅτι συναρωγὸν θὰ ἔχωμεν πάντοτε καὶ τὸν Θεάνθρωπον ἀρχηγὸν τῆς ἱερᾶς καὶ ἀγίας ἡμῶν θρησκείας, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις διὰ τοῦ θείου αὐτοῦ στόματος εἶπε· «Γίνεσθε οὖν τέλειοι, ὥπως καὶ ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστιν».

Ἐν τῷ Πέραν κατὰ μῆνα ἰούλιον τοῦ 1902.

Γ. Δ. ΠΑΧΤΙΚΟΣ

Η ΔΗΜΩΔΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΝ Τῇ ΔΥΣΕΙ

Ἡ διεθνὴς μουσικὴ φιλολογία δύναται δικαίως νὰ καυχᾶται ὅτι ἐπλουτίσθη κατ' αὐτὰς διὰ μιᾶς πολὺ σοφὸς ὅσον καὶ πρωτοτύπου ἐργασίας, ἀνηκούσας εἰς φιλοπονώτατον τῆς σοφῆς Γερμανίας φιλόλογον. Ὁ ἐν Μονάχῃ διαιτρίβων διδάκτωρ κ. L. Büchner, ἀσχολούμενος ἀπὸ τινος περὶ τὴν νεοελληνικὴν δημῶδη ποίησιν καὶ μουσικὴν, δημοσιεύει ἐν τῷ αὐτόθι ἐγκρίτῳ μουσικῷ περιοδικῷ συγγράμματι τοῦ Διεθνoῦς Μουσικοῦ Συλλόγου μίαν σπουδαίαν καὶ λίαν ἀξιανθῶνστον μελέτην περὶ τῆς δημῶδους ἑλληνικῆς μουσικῆς.

Ἡ μελέτη αὕτη εἶνε ἀξία πολλοῦ ἐνδιαφέροντος, διότι περιλαμβάνει καὶ ἐπὶ πρῶτον ὅλως ἄσπρα, σεσημασμένα καὶ διὰ τοῦ μουσικοῦ αὐτῶν μέλους καὶ περιβεβλημένα καὶ ὑπὸ τεχνικωτάτης ὀργανικῆς συνοδείας. Πρὸ ἐκάστου ἄσματος ὁ λόγιος γερμανὸς παρέχει πολυτίμους ἱστορικές, γλωσσικάς, μετρικάς καὶ ἄλλας συναφεῖς τεχνικάς πληροφορίας, δι' ὧν ὁ ἀναγνώστης καθίσταται κύριος, οὕτως εἰπεῖν, αὐτῆς τῆς μουσικῆς ψυχῆς τῶν χριστιανῶν τῆς δημοτικῆς ἡμῶν μουσικῆς προϋόντων. Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 6 ἰδίᾳ σημειούμενον ἄσμα, χρονολογούμενον ἀπὸ τοῦ 1453 καὶ ἐν Καππαδοκίᾳ σωζόμενον, εἶνε πολλοῦ λόγου ἀξίον, δι' οὗ λόγους ἀναφέρει ὁ διαπρεπὴς γερμανὸς καθηγητής, ὅστις φαίνεται ὅτι τυγχάνει καὶ βιβλίου γνώσεως τοῦ νεοελληνικοῦ γλωσσικοῦ ἡμῶν ἰδιώματος, διότι πρὸ ἐκάστου ἄσματος παρὰθεῖται καὶ ἀντίστοιχον γερμανικὴν μετάφρασιν, ἐμμέτρως γινομένην καὶ κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ μάλιστα ἰδιοτρόπου ἑλληνικοῦ μέλους. Τὴν λαμπρὰν ταύτην καὶ περισπούδαστον τοῦ διαπρεποῦς γερμανοῦ καθηγητοῦ πραγματείαν θερμῶς συνιστῶμεν εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν περὶ τὴν μουσικολογίαν ἀσχολουμένους, οἱ ὅποιοι ἀνταντιρρήτως πολλὰ τὰ καλὰ καὶ χρήσιμα θέλουσιν ἀρτυθῆναι τῆς ὄντως ἀξίας λόγου γερμανικῆς ταύτης φιλοπονίας.

Γ. Δ. Π.

ΕΥΧΑΙ ΤΟΙΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΖΟΤΣΙΝ

ὑπερπόντιοι πρότρυτα διεπέμφθησαν ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου τοῖς ἐν τῇ μονῇ τῶν Ἰβήρων πανηγυρίσασιν ἐπὶ τῇ κοιμήσει τῆς ὑπεράγνου μητρὸς τοῦ Κυρίου καὶ οἱ συρρευσάντες εἰς τὴν γεραρὰν ταύτην μονὴν λογάδες τοῦ μοναχικοῦ πολιτεύματος, οἱ τὴν θεομητορικὴν ταύτην, ἰδίαν μὲν τῆς τῶν Ἰβήρων μονῆς ἀλλὰ καὶ κοινὴν τῶν ἀγιορειτῶν, ἐορτὴν πανηγυρίσαντες ἐν ὧδαῖς καὶ ὕμνοις καὶ ψαλμοῖς πνευματικοῖς ἐνωτίσθησαν βεβαίως τῶν εὐλογιῶν καὶ τῶν εὐχῶν, ἃς ὁ παναγιώτατος πατριάρχης τῆς ὑπερκαθημένης τῶν πόλεων διεβίβαζε πρὸς τὴν μονὴν τῶν Τορνικίων τὴν ἐπὶ ἑκατονταετηρίδας ἐννέα ἐορτάσασαν ἐν ἀδελφικῇ πνευματικῶς ἀγαλλιάσει τὴν κοίμησιν τῆς Θεομήτορος. Καὶ οὕτω, λόγος ἱστορικώτατος καὶ ἱεροπρεπῆς, συνδέων τὴν μητέρα Μεγάλην Ἐκκλησίαν πρὸς τὴν μοναχικὴν ἐν Ἀγίῳ Ὀρει πολιτείαν, ἐπλήρου χαρᾶς τοὺς ἐν τῷ γεραρῷ Ἀθῶ τὸν μοναδικὸν τῆς ἐν Θεῷ φιλοσοφίας ἀνύοντας δίαυλον, ἐφ' ὅτι οἱ τὴν θεόπαιδα Μαριὰμ ἔχοντες προστάτιδα καὶ πολιούχον καὶ, ἐν τῇ ἀπὸ τῆς κοσμικῆς τύρβης ἀπομακρύνσει, γνωρίζοντες αὐτὴν «τῶν πρακτέων ὑψηλὴν, τῶν μὴ πρακτέων ἐρμηνευτήν», νοερῶς ἔχουσι συνόντα καὶ συνεορτάζοντα τὸν παναγιώτατον τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀρχιεπομάντορα, τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς πόλεως, ἧτις προστάτιν αὐτῆς ἀπὸ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων ἀνέγραφε τὴν προστάτιδα τοῦ ἀγιωνύμου Ὄρους. Οὕτως ἡ μήτηρ Ἐκκλησία μιμνήσκειται τῶν πνευματικῶν ἐν Ἀγίῳ Ὀρει πανηγύρεων καὶ συγχαίρει τοῖς ἐορτάζουσι πᾶσιν, ὅσοι παννύχιοι τὰς μεγάλας ἐορτὰς τῶν μεγάλων ἐν Ἀθῶ μονῶν ἄγουσι, κατ' ἔθος σεβαστὸν, πάντες, εἴτε μεθ' ὕλικῆς τινὸς εὐμαρείας καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐν ταῖς βασιλικαῖς καὶ πατριαρχικαῖς μοναῖς, εἴτε μετὰ τινος ὕλικῆς δυσπραγίας ἐν ἐρημητηρίοις ἀπορῶξιν, ἐν πτωχοῖς κελλίοις, ἐν πενομέναις σκήταις.

Πάντες οὗτοι, τὴν ἀνάτη καὶ στενὴν βαδίζοντες ὁδὸν, τὴν τῆς δυνατῆς ἀνθρώπῳ κατορθώσεως τῆς ἀρετῆς, οἱ κατὰ παράδοσιν καὶ κατὰ καθήκον ἱερὸν εὐχόμενοι διαρκῶς ὑπὲρ πάντων

τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, εὐχὰς θεοπειθεῖς συνεχῶς ἀπὸ ἐνὸς ἐνιαυτοῦ σχεδὸν ἀπολαμβάνουσιν ἀνθ' ὧν ἀναπέμπουσιν εὐχῶν πρὸς τὸν ἐν οὐρανοῖς κοινὸν πατέρα, δεόμενοι ὑπὲρ τῶν πλεόντων τὴν ἀλμυρὰν τοῦ βίου θάλασσαν, ὑπὲρ τῶν ἐν ταῖς τύρβαις τῆς κοσμικῆς ζωῆς ἀναστρεφόμενων καὶ πεντακυμίαῖς παθῶν δοκιμαζομένων· ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ μακρὰν τοῦ τόπου τούτου φέρομεν ἐν νῶ τοὺς ἀγῶνας ἐκείνων τοὺς ἀθεάτους ἐναντίον ἀφανῶν ἐχθρῶν καὶ μιμησκόμεθα τοῦ παραδείγματος τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, καθ' ἣν πρὸς ἀλλήλους ἠῦχοντο οἱ πιστοὶ τοῖς πνευματικῶς ἀγωνιζομένοις ἐγκαρτέρησιν. Ἐργαζόμενοι μετὰ ζήλου καὶ εὐλαβείας οἱ ὁσιώτατοι ἀγιορεῖται μοναχοὶ καὶ παρασκευάζοντες εἰς τὰς ἱερὰς αὐτῶν μονὰς καὶ σκήτας καὶ παροῦσαν καὶ μέλλουσαν ὑλικὴν εὐμαρίαν, καθιστῶσαν αὐτὰς ὑλικῶς μὲν ἐτοίμους εἰς ὑποστήριξιν καὶ βοήθειαν κοινωφελῶν θεσμῶν καὶ πρὸς ὑλικὰς θυσίας ἀποδυσπετούντων καθιδρυμάτων, ἠθικῶς δὲ καταφύγια τῶν ἀπειρηκότων ἐν τῇ ἀγῶνι τῆς ἐν κόσμῳ καὶ πολυτύρβου ζωῆς, τῶν διὰ βίου μονήρους ζητούντων τὴν δυνατὴν ἡμῖν ἠθικὴν τελειότητα. Πρὸς ἐπιτυχίαν ἀμφοτέρων εὐχόμεθα καὶ ποθοῦμεν ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει μοναζόντων ὑγιεῖαν ἀμφιλαφίαν, ψυχῆς τε καὶ σώματος δῆλον οὖν, ἡρεμίαν πνευματικὴν, εὐζωίαν, καὶ τὴν ἀληθῆ καὶ πραγματικὴν εὐδαιμονίαν, ἣν προμνηστεύεται παντὶ χριστιανῷ ἡ συναίσθησις τῆς ἐκπληρώσεως τῶν πρὸς Θεὸν, πρὸς τὰς πνευματικὰς καὶ κοσμικὰς ἀρχὰς καὶ πρὸς τὸν πλησίον καθηκόντων.

αἱ εὐχαὶ τοῦ παναγιωτάτου πρωθιεράρχου τῆς ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τοῦτο μάλιστα κατατείνουσιν, ἐνισχύουσιν ἐν τῷ ἀριπρεπεῖ καὶ καλλιστεφάνῳ ἀγωνίσματι πάντας τοὺς διαπράττοντας τὸ ἀγαθὸν, κατὰ τὸ δυνατὸν, τοὺς ἐν μέσῳ ποικίλων ἐμποδίων καὶ κωλυμάτων ἀναστρεφόμενους καὶ ζῶντας· ἐὰν δὲ οἱ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει μοναχοὶ, οἱ τὰς ἐορτὰς σκήτεων καὶ μονῶν ἐν ἀδελφικῇ τελοῦντες ἀγαλλιάσει, τεκμηριώσι σχέσεις ἀδελφικὰς διὰ τῆς ἐν ἐορταῖς συμμετοχῆς, τῆς ἀμοιβαίας ἀποστολῆς ἀντιπροσώπων κατὰ τὰς ἱερὰς πανηγύρεις ἢ ὑπηρετῶν ἐπὶ περιποιήσει τῶν προσερχομένων ξένων, εὐχόμεθα καὶ ποθοῦμεν ἵνα τὰ τοιαῦτα ἐναύσματα τῆς ἐν ἀλλήλοις ἀγάπης αἰ-

διατηρῶνται ζῶντα, ἀναρριπίζοντα δ' ἐν τῷ ἁγίῳ νύμφ τούτῳ τόπῳ πάθη οὐχὶ γεηρὰ καὶ ἀνθρώπινα ἀλλ' ἀγνὰ αἰσθήματα ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν μοναχικὸν θεσμὸν ἐν συνόλῳ καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, τὸ ἐπιβάλλον ἀγάπην καὶ τὴν κοινὴν συνεργασίαν ἐν πνεύματι ἀγάπης, ἥτις οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς. Εἰς πᾶσαν τοιαύτην ἱερὰν πανήγυριν, καθ' ἣν, ἐξ ἔθους ἀρχαιοτάτου, συμπανηγυρίζουσι ταῖς ἐορταζούσαις μοναῖς τε καὶ σκήταις τὰ λοιπὰ συστήματα τῶν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει μοναζόντων, εὐχόμεθα νὰ ζωογονῆται πάντοτε τὸ αἶσθημα τῆς χριστιανικῆς, τῆς ἀληθοῦς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης, τῆς θρησκευτικῆς εὐλαβείας πρὸς τὸν ἐπὶ τοσαύτας ἑκατονταετηρίδας ἀκμάσαντα καὶ κλείσθέντα ἐν Ἀθῶ μοναχικὸν θεσμὸν, καὶ τῆς ἱερᾶς ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν ὑπὲρ μονῶν τε καὶ μοναζόντων ἐν γένει καὶ τῆς ἠθικῆς αὐτῶν τελειώσεως ἐκ καρδίας εὐχομένην Μεγάλῃν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΝ ΧΑΛΚῃ ΙΕΡΑΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

καθοσιοῦνται δύο στήλαι τοῦ μετὰ χεῖρας φύλλον, καθ' ἃς τὸ διατριβίδιον ἐκτείνεται τοῦ σεβασμιωτάτου προέδρου τῆς ἀγίας τῶν ἀμασέων Ἐκκλησίας· ἐλπίζομεν ὅτι τοῦτο οἱ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ἀναγνώσται ἀποδεχθήσονται οἷον δὴ καὶ ἐστίν, ἀπλή δῆλον οὖν καὶ ἀπέρिटτος ἀνασκοπὴ ὧν ὑλικῶν θυσιῶν ὑπέστη μέχρι σήμερον ὑπὲρ τῆς σχολῆς ἢ Ἐκκλησίας, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ μακαρίου πατριάρχου Γερμανοῦ τοῦ ἀπὸ Δέρκων, καταβαλόντος ἐξ ἰδίων εἰκοσιπέντε χιλιάδας γροσίων χάριν ἐπισκευῶν ἐν τῇ μονῇ τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἐρείπιον διατελούσῃ «διὰ τὴν παλαιότητα, καὶ τὴν συμβᾶσαν ἐν μέρει πυρπόλησιν. καὶ τὴν ὑπὸ σεισμῶν βλάβην τῆς ἐν αὐτῇ ἱερᾶς ἐκκλησίας», ὡς αὐτὸ τὸ σιγίλλιον (ἐν μαΐῳ τοῦ 1845) τοῦ αἰμνήστου πατριάρχου Μελετίου τοῦ ἀπὸ Κυζίκου μαρτυρεῖ. Τοῦ πρώτου τούτων πόθος ὁσὶος ἦν τὸ τὴν μονὴν ἀναδείξαι ἐν καιρῷ σχολὴν Θεολογικὴν, τῶν δὲ μετὰ τοῦ δευτέρου συνεργαζομένων ἱεραρχῶν τὸ πρὸς πᾶν ἀγαθὸν ἔργον ὁμόφρον καὶ σύμπνουν εὑρίσκει πρὸς τὸν ἱερὸν τοῦτον σκοπὸν πρόσφορα καὶ τὴν οἰκοδομήν, «λίαν εὐρύχωρον καὶ περικαλλή καὶ τοῦ μέρους τὸ πρόσφορον, καὶ πρὸς ἔδραν τῆς ἱερᾶς θεολο-

γίας τῷ ὄντι κατάλληλον» — κατὰ τὸ συνοδικὸν γράμμα, ὅπερ ὑπογράφουσι, σὺν τῷ ἀειμνήστῳ Μελετίῳ, Διονύσιος Ἡρακλείας (ὁ Βαϊράμογλους), Ἰωακείμ Κυζίκου (ὁ Κοκώδης), Διονύσιος ὁ Νικομηδείας, Ἱερόθεος ὁ Χαλκηδόνος. Νεόφυτος ὁ Δέρκων, Ἰωακείμ ὁ Ἰωαννίνων καὶ Βελλᾶς, Κύριλλος ὁ Νεοκαισαρείας, Ἀθανάσιος ὁ Δράμας, Βησαρίων ὁ Διδυμοτείχου καὶ Σωφρόνιος ὁ Φιλαδελφείας — ἀγαλλόμενοι πνευματικῶς ἐπὶ τῇ θεσπεσίᾳ ἐπιχειρήσει, ἣν εὐρισκόν συνεχίζουσιν τὸ ἔργον τῶν ἐν Ἐφέσῳ καὶ Σμύρνῃ συσταθεισῶν κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας σχολῶν, τῶν κατηχητικῶν καὶ θεολογικῶν, ἥδη καὶ τῶν ἀρκούντων τότε πόρων ἐξασφαλισθέντων, ἐφ' ᾧ «καὶ διδάσκαλοι εἰσῆχθησαν ἐν αὐτῇ ἄριστοι τῆς τε ἱερᾶς θεολογίας, καὶ τῶν ἐλληνικῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων, καὶ μαθητῶν ἱκανὸς συνεπληρώθη ἀριθμὸς, τῶν μὲν ἱερωμένων, τῶν δὲ ἱερωθῆναι ἐπαγγελαμένων». Οὕτως ἡ ποιμαίνουσα Ἐκκλησία, ἡ πρὸ δύο αἰῶνων τοῖς ἱερωμένοις συνιστώσα τὴν παιδείαν καὶ σπουδὴν «ἵνα μὴ χειροτονῶνται ἀγράμματοι», ἡ κατὰ τὴν πρώτην ἐφημερίαν Γρηγορίου ΣΤ' τοῦ ἀπὸ Σερρών ἐγκρίνασα τὴν ἐν Φαναρίῳ σύστασιν θεολογικοῦ σχολείου, νῦν τὰς περιστάσεις ἐβλεπε συνεφαπτομένης αὐτῇ ἐν τῷ ἱερῷ, ὃ ἀνέλαβεν, ἔργῳ καὶ τὸν ζῆλον αὐτῆς καὶ τὴν ἱερὰν πρόθεσιν ἱκανοποιουμένην διδασκάλων ἀειμνήστων, ὧν πρῶτος ὁ πολὺς ἐκ Κεφαλληνίας πρεσβύτερος, τῷ τότε, Κωνσταντῖνος Τυπάλδος καὶ ὁ λαϊκὸς, ἐκ Λέσβου. Ἰωάννης Τάξης, ζῆλος καὶ ἀφοσίωσις ἐγένετο σύνδρομος τῇ διοικούσῃ Ἐκκλησίᾳ, πόθος δὲ μαθήσεως, ἐπιμέλεια καὶ φιλομάθεια τῶν ἐν τῇ σχολῇ μαθητευομένων ἐπερρώνυνε τὸ ἔργον αὐτῆς· καὶ, κατὰ συνέπειαν, εἰς εὐθύνας καὶ βάρη ὑλικά καὶ ἠθικά μεθ' ἡμέραν ὑποβαλλομένη ἡ ἱεραρχία προῆγεν ὑλικῶς, προῆγεν ἠθικῶς τὴν σχολὴν, θέλουσα νὰ παρασκευάσῃ δούρειόν τινα ἵππον, ὅπως ἐξ αὐτοῦ προέλθωσιν ἀγωνισταὶ δόκιμοι, δογμάτων καὶ θεσμῶν θεοδιδάκτων ἀπόστολοι καὶ διδάσκαλοι, πρὸς τοῦτο μὲν ἀποβλέποντες, τὴν δὲ τῶν ἡθῶν ρύθμισιν ἔργον ἔχοντες πρὸς ἐποικοδομὴν τῶν πιστῶν, ἐνταῦθα μὲν εἰς σωτηρίαν πατρώας παρακαταθήκης συντελοῦσαν, τὴν δὲ ποθητὴν ἐν τῷ μέλλοντι μακαριότητα προμνηστευομένην τοῖς εὐσεβέσι.

Τοῦτο πρὸ πεντήκοντα καὶ ὀκτὼ σχεδὸν

ἐνιαυτῶν ἐκήρυξαν οἱ τὴν ἵδρυσιν καὶ διαμονὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐμπεδώσαντες, καὶ πρὸς τοῦτο τοσαῦτα βάρη καὶ θυσίας ὑπέστησαν, ὑφιστάμενοι καὶ μέχρι σήμερον, ἐνῷ τῆς καθόλου μὲν ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐστὶν ἡ σχολὴ σέμνωμα, τὴν δὲ διατήρησιν καὶ τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω προαγωγὴν αὐτῆς, ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν, πρέπει νὰ θεωρῶσι καθήκον πάντες οἱ ὀρθόδοξοι, οἱ ζητοῦντες κληρικοὺς εὐπαιδεύτους καὶ τοῦ θείου λόγου κήρυκας.

Ἡ περὶ τῆς Σχολῆς ἱστορικὴ τοῦ μητροπολίτου Ἀμασειας ὑπόμνησις ἀρκούντως ἐστὶ διδακτικὴ τοῖς συγχρόνοις καὶ τοῖς ἐπιγεννησομένοις, ἀφηγουμένη μὲν εἴ τι μέχρι σήμερον ἔπραξε ἡ ποιμαίνουσα Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ σιωπηρῶς διδάσκουσα τοὺς ἐν αὐτῇ διδασκόμενους ὅτι δέον νὰ πράξωσι πρὸς δικαίωσιν ἐλπίδων ἱερῶν, πρὸς πραγμάτων πόθων φιλογενῶν, πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι κόποι καὶ μέριμνα συντηρητῶν καὶ διδασκάλων, ἀναλώματα καὶ δαπάναι ἱεραρχίας καὶ τῶν ὑπὸ τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον ἱερῶν ταγμάτων πρέπει ν' ἀποδειχθῶσιν ὡς εὐκαίρως καὶ δικαίως γενόμενα καὶ γινόμενα ἄρτι. Σπεύδοντες εἰς τὴν Σχολὴν ἐπὶ σπουδῇ, βεβαίως ἔρχονται νὰ μορφώσωσι τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν, ὁξύνοντες ἐκεῖνο πρὸς ὑπεράσπισιν θεοδιδάκτων ἀληθειῶν, διαπλάσσοντες αὐτὴν ἵνα κατὰ τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ κατόπιν ἀποστολὴν καὶ τὴν ἀναστροφὴν αὐτῶν ἀποδείξωσιν ὅτι εἰσὶν ὅστον ἐκ τῶν ὁστέων αὐτῆς καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτῆς, εἴ τι μὲν εὐρίσκουσι πλανηθὲν ἔξω τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας ἐπαναφέροντες εἰς τὴν εὐθείαν, εἴ τι δὲ βλέπουσι μακρυνόμενον τῆς παραδόσεως τῶν πατέρων ἡμῶν ἐπανορθοῦντες, καὶ δηλοῦντες ὅτι τὸ τοῖς ὁμοίοις συμφέρον ἐστὶν ἴδιον, καὶ ἡ δόξα τοῦ ἔθνους, εἰς ὃ ἀνήκουσιν, ἀποτελεῖ δόξαν ἰδίαν.

Τὸ καθήκον θέλουσιν ἐπιδιώξει οὐχὶ μόνον ὡς ἐπιστήμονες, ἀλλ' ὡς πνευματικοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοὶ, ἀναστρεφόμενοι ἐν κοινωνίᾳ, ἥς καὶ διδασκαλίας μὲν ὀθνεῖαι δυνατόν νὰ συσσεύωσι τὰς θρησκευτικὰς ιδέας καὶ ἀρχὰς, ἀλλὰ καὶ ἐπήρειαι ἐξ ἔθνων πιθανὸν νὰ διασπάσωσι τοὺς δεσμοὺς τῆς ἀγάπης, τοὺς συνδέοντας τὰ μέλη αὐτῶν. Ἐν τοιούτοις κινδύνους ἀναγνωρίζουσι βεβαίως οἱ σπουδασταὶ τῆς ἱερᾶς θεολογίας ὅτι τὰ ἐπιστημονικὰ κεφάλαια, ἃ ἀπὸ τῆς

ἐν τῇ σχολῇ λιπαρὰς διδασκαλίας ἀρύονται, δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς ἀπογυμνούμενα, πάντα θέλουσι φέρει τὰ συστατικὰ τῆς ψευδοῦς σοφίας καὶ τῆς ἀτελοῦς γνώσεως· οὐδὲν δ' ὠφελήσκει μάθησις ἢ κατ' ἄνθρωπον χωρὶς ἀρετῆς, χωρὶς ἠθικῶν κεφαλαίων, ὧν πρῶτον ἡ συμπάθεια πρὸς τὸν κλυδωνιζόμενον ἐν τῷ πελάγει τοῦ βίου, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ὅμοιον ἡμῶν δι' αὐτὴν δὲ πᾶν ἴδιον εἰς τὸ κοινὸν θυσιάζοντες συμφέρον, θέλουσι δείξει ὅτι ζῶσι καὶ πολιτεύονται οὐ δι' ἑαυτοὺς, ἀλλὰ διὰ τὴν παροικίαν, ἧς ὑπηρεταί, κήρυκες ἢ διδάσκαλοι, ταχθήσονται, διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν τὴν θερμὴν. Δι' αὐτῆς μεγάλοι γενήσονται, καταγωνιζόμενοι τῆς βασιλείας τοῦ σκότους, ξενιζουσὼν ἀρχῶν καὶ καινῶν διδαγμάτων, ἐργαζόμενοι δικαιοσύνην, τοὺς ἡρρωστηκότας τῇ πίστει στηρίζοντες, τοὺς ἀλλήλους διύσταμένους συνάπτοντες. Δέον νὰ ἔχωσιν ἐν νῷ ὅτι ζῶντα πιστεύομεν πάντες κείμενα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν τὰ παραδείγματα τῆς εὐσεβοῦς καὶ κατὰ Χριστὸν ἐπιστήμης καὶ ἀρετῆς ἐν γένει, ἅτινα προσωποποιούσιν, οὕτως εἰπεῖν, οἱ ἀείμνηστοι τῆς Σχολῆς διδάσκαλοι, ἀπὸ τοῦ Σταυροπόλεως Κωνσταντίνου τοῦ Τυπάλδου καὶ τοῦ Ἡλιοῦ Τανταλίδου καὶ τοῦ Εὐσταθίου Κλεοβούλου, μέχρι τοῦ Μεθύμνης Νικηφόρου Γλυκᾶ καὶ τοῦ Καισαρείας Ἰωάννου Ἀναστασιάδου, τῶν ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν ἀληθῶν καὶ πιστῶν τηρητῶν τοῦ καθήκοντος. Ἀναθεωροῦντες τούτων τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς οἱ νεώτεροι, κατὰ τὸ τοῦ θείου Παύλου, δύνανται καὶ πρέπει νὰ μιμηθῶσι τὴν πίστιν.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΧΑΛΚΗΝ ΙΕΡΑΣ ΘΕΟΛΟΓ. ΣΧΟΛΗΣ

Ἡ ἐν τῇ νήσῳ Χάλκῃ τῆς Προποντίδος Θεολογικὴ Σχολὴ ἀνεγερθεῖσα κοινῇ συνδρομῇ ἀπάσης τῆς ἱεραρχίας τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου Κωνσταντινουπόλεως τῷ ,αωμδ', τρίτῳ ἔτει τῆς α' πατριαρχείας τοῦ ἀπὸ Δέρκων ἀοιδίμου Γερμανοῦ τοῦ Δ', ἀνετέθη ἐμπιστευθεῖσα εἰς τὴν ἐμφρονα σχολαρχίαν τοῦ ἐκ Κεφαλληνίας σοφοῦ ἱερομονάχου Κωνσταντίνου τοῦ Τυπάλδου τοῦ μετ' οὐ πολὺν χρόνον, ἐπὶ τῆς α' πατριαρχείας Ἀνθίου τοῦ ς', ἐκκλησιαστικῇ φιλοτιμίᾳ, προαχθέντος εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἀρχιερωσύ-

νης ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι μητροπολίτου Σταυρουπόλεως, προικισθεῖσα ἅμα πρὸς κάλυψιν τῶν δαπανῶν αὐτῆς δι' ἐτησίας προσόδου ἐξ ἑκατὸν τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδων γροσίων, διανεμηθέντων καὶ ἐπιβληθέντων ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τοὺς μητροπολίτας καὶ ἐπισκόπους τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου εἰς δώδεκα τάξεις¹, ἀναλόγως τῆς καταστάσεως καὶ τῶν εἰσοδημάτων τῆς ἐπαρχίας ἐκάστου· καὶ δι' ἐκτάκτων τινῶν τυχερῶν ἀπολαυῶν καὶ ἰδίως ἐκ ποσότητος γροσίων, εἰς πέντε τάξεις διηρημένων², ἅτινα πᾶς ἀρχιερεὺς κατὰ πρῶτον διοριζόμενος εἰς ἐπαρχίαν ἢ μετατιθέμενος εἰς τοιαύτην ὥφειλε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Σχολῆς, λόγῳ φιλοτίμου, ἐφ' ἅπαξ.

Τῷ ,αωμε', ἐπὶ τῆς πατριαρχείας τοῦ ἀπὸ Κυζίκου ἀοιδίμου Μελετίου τοῦ Γ' τοῦ Παγκύλλου, συνοδικῇ ψήφῳ ἐπικυρωθεὶς ὁ τέως ἐν ἐνεργείᾳ ὢν ὀργανικός κανονισμὸς τύποις ἐξεδόθη, συνεκδοθέντος ἅμα καὶ πατριαρχικοῦ συνοδικοῦ σιγγιλιώδους γράμματος διαλαμβάνοντος περὶ τῆς ἐν Χάλκῃ ἱερᾶς καὶ πατριαρχικῆς σταυροπηγιακῆς μονῆς τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἐν ἣ καὶ ἡ Θεολογικὴ Σχολή, «ὥστε μένειν τοῦ λοιποῦ ἀνεπίβρατον εἰς διαμονὴν καὶ ἐνοίκησιν παντὶ ἐτέρῳ προσώπῳ, πλὴν εἰ μὴ τοῖς ἀεὶ διδάσκουσιν ἐν αὐτῇ καὶ διδασκομένοις» κτλ.

Ἐπὶ τῆς δευτέρης πατριαρχείας τοῦ ρηθέντος ἀειμνήστου Γερμανοῦ τοῦ Δ', τῷ ἔτει ,αωνγ', κατὰ μῆνα ἰούνιον, ἐπινεμήσεως ια', ἀναθεωρηθεὶς ὁ κανονισμὸς τῆς Σχολῆς ταύτης συνεξεδόθη τύποις μετὰ σιγγιλιώδους γράμματος ἐπικυρῶντος ἐκκλησιαστικῶς τὰ διαλαμβανόμενα ἐν αὐτῷ καὶ τὸν συνεκδοθέντα κανονισμὸν καὶ διατάττοντος τὴν ἀκριβῆ τήρησιν αὐτῶν³.

Τῷ ,αωνθ' σεπτεμβρίου α', πατριαρχεῦντος τοῦ ἀοιδίμου Κυρίλλου Ζ' τοῦ ἀπὸ Ἀμασείας, συνοδικῇ ἀποφάσει νυξύνθη τὸ ποσὸν τῶν εἰς τὴν Σχολὴν ἐτησίως διδομένων ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων κατὰ ἐβδομήκοντα πέντε χιλιάδας γροσίων, ἀνελθὼν εἰς διακοσίας εἴκοσι χιλιάδας γροσίων, ἀναγγελθείσης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῖς ἀγίοις ἀρχιερεῦσι διὰ πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς ἐγκυκλίου ἐπιστολῆς.

Τῷ ,αωξ' νοεμβρίου θ', ἐπὶ τῆς πρώτης πατριαρχείας τοῦ ἀπὸ Κυζίκου ἀοιδίμου Ἰωακείμ τοῦ Β',

1. πρὸς γρ. 3000, 2500, 2000, 1800, 1500, 1200, 1000, 700, 600, 500, 300, 250.

2. πρὸς γρ. 2500, 2000, 1500, 1000, 750.

3. Ἐν τῷ συνοδικῷ τούτῳ ἐγγράφῳ φαίνονται ὑπογεγραμμένοι οἱ ἀείμνηστοι Καισαρείας Παΐσιος, Ἡρακλείας Πανάρετος, Κυζίκου Ἰωακείμ, Νικομηδείας Διονύσιος, Χαλκηδόνος Γεράσιμος, Ἀδριανουπόλεως Κύριλλος, Μελετίου Διονύσιος, Σοφίας Παΐσιος, Προικονήσου Γεδεών, Στρωμνίτης Νεόφυτος.

συνοδική ἀποφάσει ηὐξήθη αὖθις τὸ χρηματικὸν ποσὸν τῶν ἀρχιερατικῶν συνδρομῶν κατὰ τριάντα χιλιάδας γρόσιων διανεμηθέντων καὶ ἐπιβληθέντων ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν ἱεραρχῶν καὶ τῷ οἰκουμένικῳ πατριάρχῃ, τοῖς μὲν πρὸς γρ. 3,23 τῷ δὲ πρὸς 3 τοῖς 0/0 ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ἐαυτῶν ἐπιχορηγήσεως.

Μεταγενεστέρως δὲ, ἕνεκα τῆς αὐξήσεως τῶν μαθητῶν ἀπὸ ἐξήκοντα, ὡς ἦν ὁ ἀρχικὸς αὐτῶν ἀριθμὸς, ἀνεληθόντων εἰς ὀγδοήκοντα καὶ ἐπέκεινα, τῆς προσλήψεως πλείονων καθηγητῶν, ἀριθμουμένων νῦν εἰς δέκα τεσσαράς ἢ δέκα πέντε, τῆς ἀναγκαίας αὐξήσεως καὶ τῶν ἐν τῇ σχολῇ ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἔτι δὲ καὶ τῆς ὑψώσεως τῆς τιμῆς τῶν τροφίμων καὶ τῆς δαπάνης τῆς μετακομίσεως αὐτῶν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν νῆσον, ἐκ προνοίας τῆς ἱερᾶς Συνόδου, πρὸς κάλυψιν καὶ τῶν τοιούτων δαπανῶν, ἐκρίθη ἐπάναγκας καὶ καθωρίσθη συνοδικῶς ἡν παρ' ἀρχιερέως ἀποκαθιστάμενος εἰς ἐπαρχίαν καταβῆλῃ ἐφ' ἅπαξ εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Σχολῆς δέκα τοῖς 0/0 ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ὠρισμένης αὐτῷ ἐπιχορηγήσεως. ἔτι δὲ καὶ ἐν περιπτώσει μεσοαρχιερατείας, τὸ εἰς τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς διαρκείας αὐτῆς ἀναλογουὶν ἐκ τῆς ἐπιχορηγήσεως χρηματικὸν ποσὸν ἵνα λαμβάνῃ ἡ Σχολὴ οὕτη, προσπορίζεται δὲ καὶ ἀνά γρόσια χίλια ἐφ' ἅπαξ παρ' ἐκάστου χειροτονουμένου τιτουλαρίου ἐπισκόπου, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀνά δέκα γρόσια παρ' ἐκάστου ἱερέως καὶ διακόνου τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ κλίματος τοῦ οἰκουμένου θρόνου ἐτησίως, ὡς καὶ ἐκ τινῶν ἱερῶν σταυροπηγιακῶν πατριαρχικῶν μονῶν ἐτησίως τινὰς χρηματικὰς συνδρομὰς ἀναλόγως τῶν προσόδων αὐτῶν.

Ἐπὶ ταῖς βῆτασι ταύταις τῇ ἀρωγῇ τοῦ πατρὸς τῶν φώτων Θεοῦ λειτουργοῦσα ἡ ἱερὰ αὕτη Θεολογικὴ Σχολή, ἐφορευομένη αἰεὶ ὑπὸ τεσσάρων ἀρχιερέων ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου, συμβάλλοντος ἐν Κωνσταντινουπόλει, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, σπουδρῶς καὶ καταστρεπτικοῦ σεισμοῦ τῷ αὐγλ', κατέπεσε καὶ ἡ τῆς Σχολῆς ταύτης μεγαλόπρεπης καὶ εὐρύχωρος οἰκοδομὴ μετὰ τῆς παρ' αὐτῇ λιθοκτίστου καὶ στερεᾶς ἐκ μεγαλοπρεπῶν ἀβίδων καὶ τεσσάρων στοῶν μετὰ στερεῶν ἰσχυρῶν θόλων βιβλιοθήκης, διαφυγόντος μόνου, ὡς ἐκ θαύματος τὴν καταστροφὴν τοῦ ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Σχολῆς ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Τριᾶδος.

Τὴν μέχρι θεμελίων κατεδάφισιν τοῦ ἱεροῦ τούτου φυτωρίου ἀκούσας καὶ ἰδὼν τότε κλῆρος καὶ λαὸς βρέως τὴν καρδίαν ἐτρώθη καὶ ἐθρήνησε καὶ δικαίως. Ἀλλὰ τοῦ παναγάρχου Θεοῦ, ἐν ταῖς ἀνεξιχνίαστοις αὐτοῦ βουλαῖς, ζῆλον ἐνθεον ἐμβολόντος ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ εὐσεβοῦς τέκνου τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας Παύλου Νυνῆ Στεφάνοβιχ, βλαστοῦ τῆς εὐχνῆρου Χίου, ἀδρᾶ τούτου δαπάνῃ ἀνηγέρθη ἐκ

νέου ἡ οἰκοδομὴ τῆς Σχολῆς εὐρυχωρότερα καὶ μεγαλοπρεπέστερα ὡς ἀνέκτορον, καθιδρυμένη καὶ νῦν ἐν τῇ Χαλκιδιτῇ νήσῳ ὡς χρυσὴ πῖς κορωνίς, ἐπαγγελιομένη τὴν ἀνάδειξιν διδασκάλων τοῦ θεοῦ λόγου καὶ σοφῶν καὶ ἐνσρέτων ἱερῶν ποιμένων, πρὸς πνευματικὴν, κατὰ Χριστὸν, διευθέτησιν τῶν κατ' ἐπαρχίας εὐτεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ὡς μέχρι τοῦδε· οὐ ἕνεκεν ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία καὶ χάρις καὶ γέγηθε μετὰ παντός τοῦ ὀρθοδόξου χριστεπώνυμου πληρώματος· καρπούς τε μέχρι τοῦδε ἐξ αὐτῆς ὁρεψαμένη οὐκ ἀγενεῖς, θάλλουσάν τε αἰεὶ καὶ εὐθηνούταν ταῖς ὁτιμέραις κατὰ τὸ δυνατόν βελτιώσεσιν αὐτὴν καθυρώσῃ.

Μετὰ τὴν ἀρχικὴν σύστασιν τῆς εἰρημένης Θεολογικῆς Σχολῆς, πρῶτοι ἐξ αὐτῆς ἀποφοιτήσαντες ὑπῆρξαν οἱ ἐν μικρῇ τῇ λήξει γενόμενοι Γρηγόριος ὁ Βαγλερῆς ἐκ Νεοχωρίου τοῦ Βασπόρου, Στέφανος Θεῶξ ἱεροδιάκονος Μαδυτινὸς καὶ οἱ ἐκ Βουλγάρων Ἀνθιμος ποτὲ Βιδύνης καὶ ἔξαρχος τῶν Βουλγάρων καὶ Ἰγνάτιος ποτὲ Κεσπεντηλίου μητροπολίτης. Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐκ τῆς Σχολῆς ταύτης ἀποφοίτησαν κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν, τοῦτ' ἔστιν ἀπὸ τοῦ 1888 ἕως τοῦ 1898, ἵνα εἰς ταύτην περιορισθῶμεν, ἐβδόμηκοντα ἑξ διδάσκαλοι τοῦ θεοῦ λόγου καὶ κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου, ὧν οἱ μὲν τεσσαράκοντα ὁκτώ ἱερωμένοι αἱ δὲ εἴκοσι ὁκτώ λαϊκοί, ἐκ τῶν ὁποίων εἴτα τινὲς ἱερώθησαν, κατὰ τὴν στατιστικὴν ταύτην ἐξάγεται ὅτι οἱ τελειοδιδάκτοι τῆς Σχολῆς ἀναλογουσι πρὸς 7, 60 0/0 (ἐπτὰ καὶ ἐξήκοντα ἑκατοστὰ) καθ' ἕκαστον ἔτος· καὶ ἐπειδὴ ἡ γινόμενη ἐτησίᾳ δαπάνη εἰς μισθοὺς διδασκάλων, τροφῆν, θέρμανσιν, φωτισμὸν, θεραπείαν καὶ λοιπὴν ἀναγκαίαν περιθαλψίν τῶν μαθητῶν ἀνέρχεται εἰς λίρας ὀθωμανικὰς ἐπέκεινα τῶν τεσσάρων χιλιάδων καὶ πεντακοσίων (ἄρ. 4500) ὅλον καθίσταται ὅτι ἕκαστος τελειόφοιτος μαθητὴς ἐπὶ ἐπταετίαν σπουδάζων καὶ ἐνδιαιτώμενος ἐν τῇ Σχολῇ στοιχίζει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐξῆκασίας λίρας καὶ ἐπέκεινα.

Ταῦτα διὰ βραχέων περὶ τῆς ἰδρυτέως καὶ ἰστορίας τῆς εἰρημένης ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς· Κύριος δὲ ὁ Θεὸς δῶρι ἀνεπηρέαστον τὴν διαμονὴν καὶ στερέωσιν αὐτῆς καὶ τὴν ἐπὶ τὰ κρείττω προαγωγὴν καὶ ἐπίδοσιν.

† Ὁ Ἀγαθείας ΑΝΘΙΜΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— Ἐγκύκλιος περὶ κηρύγματος τοῦ θεοῦ λόγου. — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς χθὲς ἀναγνωσθὲν ἐνεκρίθη τὸ σχέδιον τῆς ἐγκυκλίου, ἥτις ἀποσταλήσεται εἰς πάντας τοὺς μητροπολίτας καὶ ἐπισκόπους τοῦ οἴκου. Ὁρόνους καὶ δι' ἧς συνι-

στᾶται αὐτοῖς ὅπως πᾶσαν καταβάλλωσι προσπάθειαν καὶ ἐπιμέλειαν περὶ τὴν διάδοσιν τοῦ κηρύγματος τοῦ θεοῦ λόγου καὶ τὴν συστηματικὴν καὶ τελεσφόρον διδασκαλίαν τῶν ἱερῶν μαθημάτων ἀνὰ τὰς σχολὰς πάσας τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν καθὼς καὶ τοῦ μαθήματος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς.

— *Μητροπολίται Καισαρείας καὶ Ἰμβρου.* — Δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ, ἀναγνωσθείσης ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τοῦ παρελθόντος σαββάτου ὁ σεβασμιώτατος Καισαρείας κ. Γερβάσιος ἡγγεῖλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἀφίξιν εἰς τὴν ἑδρὰν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ. Ἐπίσης ἡγγεῖλε τὸ αὐτὸ καὶ ὁ παλιερ. μητροπολίτης Ἰμβρου κ. Φιλόθεος. Εἰς ἀμφοτέρους οἱ ὀρθόδοξοι κατὰ τὴν ὑποδοχὴν ἐπεδείξαντο πολλὴν εὐλάβειαν καὶ στοργὴν υἱικήν.

— *Μητροπολιτικὸν ζήτημα Ἀμασειας.* — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς τρίτης ἀνεγνωσθήσαν αἱ τε ἀναφοραὶ τῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας Ἀμασειας τῶν διατυπωσάντων αἰτιάσεις καὶ παράπονα κατὰ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἀμασειας κ. Ἀνθίμου ὡς καὶ ἡ ἐπ' αὐτῶν ἀπολογία αὐτοῦ. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος εὐροῦσα ταύτην ἐπαρκῆ τὸ μὲν ἀπήλλαξε τὸν σεβασμ. μητροπολίτην ἀπὸ τῶν κατ' αὐτοῦ μομφῶν, τὸ δὲ ἐνέκρινεν ὅπως διὰ πατριαρχικοῦ πιττακίου συσταθῇ αὐτῷ ἵνα, ἐπανακάμπτων εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ προσλάβῃ πρὸς τῷ βοηθῷ ἐπισκόπῳ, ὃν ἔχει, καὶ δύο ἕτερα κληρικὰ πρόσωπα, ἥτοι πρωτοσύγκελλον τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως καὶ ἱεροκήρυκα εἰδήμονα τῆς τουρκικῆς, κηρύττοντα τουρκιστὶ ἐν διαφοροῖς μέρεσι τῆς ἐπαρχίας πρὸς ἐποικοδόμησιν τῶν κατοίκων, ἐργαζόμενον δὲ ὑπὲρ τῆς μείζονος διαδόσεως ἐν γένει τοῦ θεοῦ λόγου.

— *Γάμος πρίγκηπος Νικολάου καὶ Μ. Δουκίσσης Μαρίας Βλαδιμηρόβνας.* — Τῇ κυριακῇ ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀ' πατριαρχικοῦ Γραφείου κ. Ἰωάννης Δ. Τανταλίδης μεταβάντες παρὰ τῷ Ἐξ. πρεσβευτῇ τῆς Ἑλλάδος πρίγκηπι Ν. Α. Μαυροκορδάτῳ διημήνευσαν αὐτῷ τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας ἐπὶ τῷ γάμῳ τῆς Α. Β. Ὑψ. τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, τριτοτοκοῦ υἱοῦ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου Α', μετὰ τῆς Μ. δουκίσσης Μαρίας Βλαδιμηρόβνας, τελεσθέντι τὴν παρελθούσαν παρασκευὴν ἐν Πετροπόλει.

— *Ἐπισκευὴ πατριαρχικοῦ οἴκου.* — Συμπληροῦντες τὸν κατάλογον τῶν ὑπὲρ τοῦ πατριαρχ. οἴκου εἰσφορῶν τῶν ἱερῶν μονῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρους προστιθέμεθα καὶ τὰς ἐξῆς τὴν τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος λίρας ὀθωμ. 33. — τὴν τοῦ Χιλανδαρίου λίρας ὀθωμ. 8 καὶ γρ. 90. — τὴν τοῦ Κουτλουμουσίου λίρας ὀθωμ. 8 καὶ γρ. 90. — τὴν τοῦ Διονυσίου λίρας ὀθωμ. 5. — τὴν τοῦ Γρηγορίου λίρας ὀθωμ. 4 καὶ γρ. 45. ἥτοι τὸ ὅλον τῶν ἐξ Ἀγίου Ὁρους εἰσφορῶν λίραι τουρκικαὶ 310. Ὁμοίως ὑπὲρ τῶν ἐπισκευῶν τούτων προσήνεγκον ὁ κ. Σταῦρος Χαρτοφίλης λίραν ὀθωμ. 1. — καὶ ὁ ἐν Κιέβῳ ἐπίτροπος τοῦ ὄρους Σινᾶ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτης κ. Μελέτιος Βαγιανέλλης φράγκα 200.

— *Περιοδεύται.* — Ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Σεβαστείας κ. Ἀνθίμος, ὁ παρὰ τῷ σεβασμ. γέροντι Ἀμασειας κ. Ἀνθίμῳ ὑπηρετήσας, προσελήφθη ὑπὸ τοῦ σεβασμ. γέροντος Δέρκων κ. Καλλινίκου ὡς βοηθὸς αὐτοῦ. — Προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ σεβασμ. γέροντος Νικομηδείας κ. Φιλοθέου Βρυεννίου προσωρινὸς βοηθός, ἵνα περιοδεύσῃ μέρη τινὰ τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ὁ παλιερ. μητροπολίτης πρώην Μεσημβρίας κ. Ἀνθίμος. — Ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου κ. Ἰερωνύμου ὁ θεοφίλ. ἐπίσκο-

πος Κλαυδίουπόλεως κ. Μιχαήλ, πρὸς πνευματικὴν ἐπίσκεψιν τῶν χριστιανῶν τῆς ἐπαρχίας ταύτης, στερηθέντων ἐφέτος τῆς ἐκ τοῦ συνεγγύς εὐλογίας τοῦ κυριάρχου μητροπολίτου.

— *Χοροστασίαι.* — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησε σήμερον ἐν τῷ ἐν Νεοχωρίῳ ἱερῷ ναῷ, τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζοντι, ἐν μέσῳ μεγάλης συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος.

— *Ἐπισκέψεις.* — Τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ μ. μ. ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπεσκέψατο τοὺς ἐν Μεγάλῳ Ρεύματι οἰκοῦντας Ἐξοχ. Ἀλέξ. Καραθεοδωρῇ πασᾶν, ἀρχιμεταφράστην τῶν ἀνακτόρων, Ἀλέξ. Κωνσταντινίδην πασᾶν, βεθὴν τῆς νομαρχίας Θεσσαλονίκης, καὶ Γεώργιον Ι. Οἰκιάδην (Φατὶν βέην) ἐκ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν. Χθὲς δὲ τὴν Α. Ἐξ. τὸν ἀρχιτέκτονα τῶν ἀνακτόρων Βασιλάκη βέην Ἰωαννίδην καὶ τὸν ἐρίτιμον κ. Εὐστάθιον Εὐγενίδην, παρ' ὧ καὶ ἐγευματίσεν. Τῷ σαββάτῳ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ἡ Α. Ἐξ. ὁ ἄρχων Μ. λογοθέτης Σταυράκης βέης Ἀριστάρχης — τῇ δευτέρᾳ ὁ ἐρίτιμος τραπεζίτης κ. Εὐστάθιος Εὐγενίδης. Ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὁ πανοσιολογ. Μ. ἀρχιδιάκονος κ. Λαυρέντιος ἐπεσκέψατο τὴν Α. Ἐξοχ. τὸν Συμεὼν ἐφέντην Σινδόσγλου καὶ τὸν ἐρίτιμον τραπεζίτην κ. Εὐστάθιον Εὐγενίδην ἄρτι ἐκ τῆς Ἑσπέρας ἐπανακάμπαντας· τῷ δὲ κ. Εὐγ. Ζαλοκώστα γενικῷ προξένῳ τῆς Ἑλλάδος ἐν Σόφει, ἀπελθόντι προχθὲς τῆς ἡμετέρας πόλεως, διημήνευσε τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς καὶ προσρήσεις.

— *Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια.* — Ἐν τινι τῶν συνεδριῶν τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς διευθυνούσης τὴν Ἀ' ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν καὶ τὸ Π. Τυπογραφεῖον, συγκροτηθεῖσα ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, πρὸς ἑτέροις ληφθεῖσι μέτροις ἀφορῶσιν εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φύλλου καὶ τὴν λοιπὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἀνύψωσιν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐμπέπουσαν περιωπὴν, ἐνεκρίθη καὶ ὁ διορισμὸς τακτικοῦ περιοδεύοντος ἀναποκριτοῦ αὐτοῦ. Ὡς τοιοῦτος δὲ διορίσθη ὁ κ. Βασίλειος Ἀσμανίδης, γνωστός διὰ τὴν χρηστότητα τοῦ χαρακτῆρος, καὶ τὴν περὶ τὸ ἔργον τοῦτο δραστηριότητα καὶ ἐμπειρίαν.

— *Ἀγίου Ὁρους.* — Ἐπανήλθεν ἀπὸ τῆς Αἰδηψοῦ ὁ πρὸς διμηνίαν ἐκεῖ, κατὰ συμβουλήν ἱατρικὴν, μεταβάς ὁσιολογ. ἐν μοναχοῖς κ. Θεοφύλακτος Σιμωνοπετρίτης, ἀντιπρόσωπος τῆς ἱερᾶς μονῆς Σίμωνος Πέτρας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Κοινότητι.

— *Ἐκφράσεις εὐχαριστιῶν.* — Παρεκλήθημεν ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἐν Πρόποσι Ταταούλων ἱεροῦ ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας καὶ τῶν μελῶν τῆς αὐτοῦ ἀδελφότητος «τῆς Ἀναλήψεως» νὰ ἐκφράσωμεν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας αὐτῶν πρὸς τὸν ἐκ τῶν γραμματέων τοῦ ἐξοχωτάτου κ. Γρηγορίου Μαρασλῆ κ. Π. Μαυρούδην διὰ τὴν εὐμενῆ προθυμίαν, μεθ' ἧς ἀνέλαβεν ἐπιστατῆσαι εἰς τὴν, δαπάνη τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, ἐν Μόσχᾳ κατασκευασθεῖσαν χρυσοῦφαντον Ὁραίαν Πύλιν, προωρισμένην διὰ τὸν ναὸν τοῦτον καὶ παριστῶσαν τὴν Ἀνάληψιν.

— *Παρόραμα.* — Ἐν τῇ δημοσευθείᾳ ἐν τῷ προηγούμενῳ φύλλῳ εἰδήσει περὶ τῆς τῷ μητροπολίτῃ Καρπάθου καὶ Κάσου χορηγηθείσης ἀδείας ὅπως ἔλθῃ εἰς βασιλεύουσάν, ἐσφαλμένως ἐγράφη ὅτι αὕτη ἐδόθη τῷ ἐν ἐνεργείᾳ μητροπολίτῃ· χορηγηθεῖσα τῷ πρώην Καρπάθου κ. Νεῖλῳ, οἰκονόμῳ τοῦ ἐν Σμύρῃ Γραικικοῦ Νοσοκομείου καὶ πρώην σχολάρχῃ τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρεὶ κεντρικῆς Σχολῆς.

ΖΗΤΗΜΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΑΜΑΣΕΙΑΣ ΚΑΙ «ΒΥΖΑΝΤΙΣ»

Μετά λύπης ανέγνωμεν ἐν τῷ προχθесινῳ φύλλῳ τῆς συναδέλφου «Βυζαντίδος» κρίσεις ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου περὶ τοῦ μητροπολιτικοῦ ζητήματος Ἀμασειᾶς ἡκιστα νομίμους καὶ δικαίους, ἡκιστα λογικάς.

Καὶ ἐν πρώτοις παρατηροῦμεν τῇ «Βυζαντίδι» ὅτι ἡ κρίσις αὐτῆς ὅτι «ἡ Μ. Ἐκκλησία προσηνέχθη ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους τῆς ἐπαρχίας Ἀμασειᾶς, οὐχὶ ὡς μήτηρ, ἀλλ' ὡς μητρικὰ πνευματικὴ» ἀνευλαβὴς ἐστὶ καὶ ἀνοικεῖα οὐδαμῶς ἐνέχουσα τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν εἰς τὰς συνοδικὰς ἀποφάσεις καίτοι ὁ συντάκτης καὶ ἐπικριτὴς τῆς ἀποφάσεως προκαταρχόμενος λέγει ὅτι «ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱ. Συνόδου εἶναι σεβαστὴ». Ἀλλ' ἐὰν ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱ. Συνόδου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἦ «σεβαστὴ», πῶς ὀλίγον κατόπιν χαρακτηρίζεται ἡ πράξις τῆς Ἐκκλησίας ὡς πράξις μητρικῆς καὶ κατὰ τῆς ἀποφάσεως ἐκτοξεύονται τοιαῦτα τραχεῖα καὶ ἀνευλαβεῖς ἐκφράσεις;

Ἡ διεύθυνσις τῆς «Βυζαντίδος» ἔδει, νομίζομεν, ἀκριβεστέραν γνῶσιν τῶν ἐκκλησιαστ. κανόνων καὶ διατάξεων ἔχουσα, ὡς εἰς τὴν μελέτην τούτων ἐπαρκῶς ἐγκύψασα, νὰ μὴ προβαίνει εἰς τοσοῦτον ἐπιπολαιῶν ἐπὶ κρίσιν πράξεως συνοδικῆς, γινώσκουσα καλῶς ὅτι ἡ Ἱ. Σύνοδος εἰς πᾶσαν πρᾶξιν αὐτῆς προβαίνει πάντοτε μετὰ συνέσεως καὶ ὀρθοφροσύνης πολλῆς, σταθμίζουσα καλῶς καὶ ἐσκεμμένως τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς καὶ στηρίζουσα αὐτὰς ἐπὶ τῆς νομιμότητος ἐπὶ τοῦ δικαίου.

Τὸ κέντρον τῶν κατὰ τοῦ μητροπολίτου Ἀμασειᾶς διατυπωθεισῶν αἰτιάσεων καὶ παραπόνων, καθ' ἃ ἐξήχθη ἐκ τῶν ἀναφορῶν ἐστὶν ἡ ἀνεπάρκεια αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὸ παράπονον τοῦτο μόνον οὐδέποτε ἐν ἐπαρχίᾳ, ἣν οἰκεῖ πληθυσμὸς ὁμογενῆς, δύναται ν' ἀποτελέσῃ λόγον κανονικὸν παύσεως ἢ μεταθέσεως τοῦ μητροπολίτου.

Κληρικὸς ἐπὶ ἐξηκονταετίαν καὶ ἐπέκεινα μετ' ἀφοσιώσεως καὶ ζήλου ὑπηρετήσας τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀρχιερεὺς ἐπὶ τριάκοντα καὶ τρία μὲν ἔτη θεοφιλῶς καὶ πατρικῶς ποιμάνχας μίαν τῶν μᾶλλον δυσδιοικήτων ἐπαρχιῶν τοῦ Οἴκου. Θρόνου καὶ οὐδὲν κατὰ τὸν μακρὸν τοῦτον τῆς ποιμαντορίας αὐτοῦ χρόνον προκαλέσας παράπονα ἐκ μέρους τῶν ποιμανθέντων, ἐπὶ δεκαπενταετίαν δὲ περὶ τοῦ αὐ-

τὴν πατρικὴν διακυβέρνησιν ἐξασκῶν ἐν ἐπαρχίᾳ, ἀφ' ἧς ἐσχάτως τὸ παράπονον τῆς ἀνεπαρκειᾶς αὐτοῦ μόνον ἀκούεται, ἀνὴρ, λέγομεν τοιοῦτος οὔτε δίκαιον ἐστὶν, οὔτε ὀρθόν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκκλησιαστικῶς νόμιμον ν' ἀποχωρήσῃ τῆς θεοτώτου αὐτοῦ ἐπαρχίας, κεκτημένος μάλιστα ἀρκούσας ἔτι σωματικὰς καὶ πνευματικὰς δυνάμεις εἰς ἐπιτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ ὑπηρεσίας.

Οὐχ ἦσαν ἡ Ἐκκλησία, καίπερ βεβηχία περὶ τῆς λυσιτελοῦς καὶ καρποφόρου εἰσέτι ὑπηρεσίας τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Ἀμασειᾶς, σχοῦσα ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ περὶ ἐῆθεν ἀνεπαρκειᾶς παράπονα τῶν ὀρθοδόξων, ἐσκέψατο καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ θεραπείας τούτων, τάξασα κατάλληλα ὄργανα πρὸς μᾶλλον ἀπρόσκοπτον καὶ ἀνελλιπῇ πνευματικὴν διακυβέρνησιν τῆς ἐπαρχίας Ἀμασειᾶς.

Φρονοῦντες ἔθεν ὅτι τὰ ὑπὸ τῆς «Βυζαντίδος» γραφέντα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἀνασκευάζονται καὶ ἡκιστα ὀρθὰ καὶ λογικὰ ἐλέγχονται, συνιστῶμεν τοῖς περὶ τὴν συνάδελφον μερίζονα προσοχὴν, προκειμένου περὶ κρίσεων συνοδικῶν ἐπὶ δικαίων ἀποφάσεων.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠ. ΚΑΡΠΑΘΟΥ ΚΑΙ ΚΑΣΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

Διᾶξον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμφηρεῖ· Δέχεται τὴν ὑπὸ ἡμερομ. 28ην Νοεμβρίου 1901 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Καλήτσας Ι. Μ. Γερογιάννη τὸ γένος Γεωργίου Κρητικοῦ ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξύ τῶν διαδίκων ὕφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Ἰωάννου Μ. Γερογιάννη.

Παρέχει τῷ ἐναγομένῳ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένας προθεσμίας πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων τῆς ἀνακοπῆς καὶ ἐφέσεως.

Διατάττει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον ὡς ὑπαίτιον εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων ἀνιόντων εἰς γρᾶς. 300.

Ἐν Κάσῳ, τῇ 26 Ἰανουαρίου 1902.

Ὁ προεδρεύων

Παπᾶ Ἠλίας Μανωλῆς

Ὁ γραμματεὺς 3

ΠΑΙΔΑΣ ΠΑΙΔΑΔΗΣ

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Στυλιανὸς Παναγιώτου Χαρτένιαν, ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς, τῶς μὲν κάτοικος Ἀρχιῶλου τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ τοαφτῆς τὸ ἐπάγγελμα, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 8 π. μ. ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ νομίμου ἀντιπροσώπου, ἐνώπιον τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐπὶ διαζεύξεϊ ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Κλυταιμνήστρας θυγατρὸς πατρὸς Γεωργίου Τζιθάννη, ραπτρίας τὸ ἐπάγγελμα καὶ κατοικοῦ τῆς ἐνορίας Παλίνου Κωνσταντινουπόλεως. Προσπεδισθῶνται δὲ αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλήσις τρις δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 9 Αὐγούστου 1902.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ πρῶτον Δρυῖνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ γραμματεὺς 2

Διάκονος ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Εὐστάθιος Ἰωάννου Ψύχας, ὑπὸ τῆς ὀθωμανῆς, τῶς κάτοικος Βλάχας καὶ ὑπάλληλος ξενοδοχείου ἐν Σιρκετζῇ, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 8 ἑσπ. π. μ. ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, πρὸς τοῦ πνευματικοῦ τῶν Πατριαρχείων δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Παρασκευῆς Εὐσταθίου Ψύχας, θυγατρὸς Ἀναστασίου Ζαφειράδου, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, καὶ ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοικοῦ Βλάχας (Μουσάλα-Μαχαλεσῇ ἀράπ-σοχάκ).

Προσπεδισθῶνται δὲ αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζεύξεως ἀγωγή θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα κλήσις τρις δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 14 Ἰουνίου 1902

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ πρ. Δρυῖνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ γραμματεὺς 3

Ἱεροδ. ΙΕΡΟΘΕΟΣ ΑΝΘΟΥΛΙΔΗΣ

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. Πρωτοκ. 792 καὶ ἡμερομηνίαν 4 Φεβρουαρίου 1902 περὶ διαζυγίου ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης ἀδελφίνης Μαργαρίτας Δημητρίου Παναγιώτου Καρατζᾶ τὸ γένος Jean Baugrats, δυτικῆς τὸ δόγμα, Γαλλίδος τὴν ἐθνικότητα,

διαμενούσης ἐν Πέραν Κωνσταντινουπόλεως παρὰ τῇ ὁδῷ Σοφιαλῇ ὑπ' ἀριθμ. 2 (δὶς) καὶ τὰ οἰκιακὰ μετερχομένης ἔργα ὡς ν μίμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Δημητρίου Παναγιώτου Καρατζᾶ, Ὁρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανοῦ, τῶς μὲν κατοικοῦ Πέραν Κωνσταντινουπόλεως παρὰ τῇ ὁδῷ Γλαβάνῃ ὑπ' ἀριθμ. 6 καὶ ὑπαλλήλου τῆς εταιρίας Κούκ νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος,

παρέχει αὐτῷ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων ὀριζομένης προθεσμίας ἥτοι τριάκοντα καὶ μίαν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως πρὸς ὑποβολὴν ἀνακοπῆς καὶ ἐτέρων ἐξήκοντα καὶ μίαν ἡμερῶν ἐπὶ ἐφέσει,

δικτάσει τὴν ἐν τρισὶν ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου» δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ, ὡς ὑπαιτιῷ τῆς διαζεύξεως, τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια ἐξακόσια δέκα ἐννέα (ἀριθμ. 619) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 13 Μαΐου 1902

Ὁ Προδρεύων

† ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

3

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Χρήστος Σάββας, ὑπὸ τῆς ὀθωμανῆς, τῶς μὲν κουρεὺς καὶ κάτοικος Πέραν Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 8 ἑσπ. π. μ. ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, πρὸς τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Ἀννίκας Χρήστου Σάββα, τὸ γένος Δημητρίου Βοσκουδάκη, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, κατοικοῦ Πέραν Κωνσταντινουπόλεως (ὁδὸς Σαμαντζῇ) ἐπὶ διαζεύξεϊ. Προσπεδισθῶνται δὲ αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή περὶ διαζυγίου θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα κλήσις τρις δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 21 Ἰουνίου 1902.

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ πρῶτον Δρυῖνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ γραμματεὺς 3

Ἱεροδ. ΙΕΡΟΘΕΟΣ ΑΝΘΟΥΛΙΔΗΣ

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ